

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ

24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 17-18

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΕΡΙ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. { Πρωτ. 2389
Διεκπ. 2203 } Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἀπριλίου 1926

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΥΣΕΒΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΙΣΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΕΚΝΑ

«Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπαίκετε, αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες» (Ἐβρ. 13,17), παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλ' ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν τὸ πνεῦμα τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς ἀναρχίας εἰσέδυσσε, δυστυχῶς, καὶ εἰς τὰς ψυχὰς ὠρισμένων τινῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τὴν εὐσέβειαν πορισμὸν νομίζοντες (Α' Τιμοθ. 6,5) καὶ τὴν ἀπλοϊκότητα τῶν γυναικῶν ἰδίως ἐκμεταλλεόμενοι, διδάσκουσι τὴν ἀπειθειαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διαβάλλουσι αὐτὴν καὶ προκαλοῦσι σκάνδαλα.

Τινὲς μὲν τῶν διαβολέων τούτων, ἀπὸ τῶν ἐρημητηρίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, δι' ἐπιστολῶν ἀσυναρτήτων καὶ βλασφημῶν, σκανδαλίζουσι τὸν λαὸν καὶ προτρέπουσιν αὐτὸν ν' ἀποσχισθῆ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἄλλοι δέ, διεφθαρμένοι ὄντες τὸν νοῦν, καὶ ἀπεστρεφόμενοι τῆς ἀληθείας (Α' Τιμ. 6,5), ὡς οἱ πρῶτοι, περιάγουσι τὰς πόλεις τὸ μοναχικὸν σχῆμα κατασχύνοντες, εἰσδύουσι εἰς τὰς οἰκίας καὶ «αἰχμαλωτίζουσι γυναικάρια σεσωρευμένα ἁμαρτίαις, ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις» (Β' Τιμοθ. 3,6), διὰ τοιούτων δὲ «γυναικαρίων» σκανδαλίζουσι τῶν ἀκάκων τὰς καρδίας καὶ προτρέπουσιν αὐτοὺς νὰ μὴ ὑπακούωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Περὶ τοιούτων λαοπλάνων ἔγραφε πρὸς τοὺς ἐν Ρώμῃ πιστοὺς ὁ Παῦλος «παρακαλῶ ὑμᾶς ἀδελφοὶ σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα, παρὰ τὴν διδασχὴν, ἣν ὑμεῖς ἐμάθετε, ποιούντας καὶ ἐκκλίνετε ἀπ' αὐτῶν. Οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἐαυτῶν κοιλίᾳ καὶ διὰ τῆς χρηστότητος καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων» (Ρωμ. 16,17-8). Πλὴν, παρὰ τὴν προτροπὴν ταύτην τοῦ θεοῦ Παύλου, οἱ πλανῶντες τὸν λαὸν καὶ πλανώμε-

νοι εὐρίσκουσιν εἴσοδον παρὰ τοῖς ἀπλοϊκοῖς καὶ τὰ τῆς ἀπειθείας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διασπείρουσι διδάγματα. Οὐδὲ δισταζουσιν οἱ ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγοι οὗτοι καὶ κεκαυτηριασμένοι τὴν ἰδίαν συνείδησιν (Α' Τιμοθ. 4,2) πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀντεκκλησιαστικῆς τῶν διδασχῆς, καὶ θαύματα ψευδῆ καὶ ἀνυπόστατα νὰ διαφημίζωσι καὶ φαντασιώδη ἰδράματα νὰ ἐμφανίζωσι πρὸς πίστωσιν δῆθεν τῶν λεγομένων τῶν. Σύλλογος δὲ τις δῆθεν Ὁρθοδόξων ἀνθρώπων ἐστρεφόμενος πάσης θρησκευτικῆς ἢ ἄλλης τινὸς μορφώσεως, ὄργανα τῶν τοιούτων σκανδαλοποιῶν γενόμενος, ἔργον ἑαυτοῦ κατέστησε τὸ ὑβρίζειν διαρκῶς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ κατ' αὐτῆς ἐξεγείρειν καὶ κινεῖν τὸν λαὸν εἰς τὸ ἀποσχισαί, εἰ δυνατόν, τοὺς εὐσεβεῖς ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Τίς δὲ ἡ αἰτία τῆς ὅλης ταύτης ἀντεκκλησιαστικῆς κινήσεως; τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἡ διόρθωσις! Εἰς περιωπὴν δόγματος ἀνήγαγον οἱ αὐτόκλητοι οὗτοι πρόμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας, ζήτημα ἐντελῶς ἄσχετον πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν, εἰς τοὺς ἔξωτερικους μόνον τύπους τὴν οὐσίαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας οἱ νέοι οὗτοι ἰουδαίζοντες περιορίσαντες. Πρὸς παρομοίους πρὸς αὐτοὺς ἰουδαίζοντας Γαλάτας ἔγραφεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς φοβοῦμαι ὑμᾶς μήπως εἰκῆ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς» (Γαλατ. 4,10.21). Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς Κολοσσαεῖς χριστιανοὺς ἔγραφε λέγων «εἰ ἀπεθάνετε σὺν Χριστῷ ἀπὸ τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου, τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε, μὴ ἄψην, μὴ γεύση, μηδὲ θίγης;» (Κολασ. 2,20.21). Καὶ οἱ νέοι οὗτοι ἰουδαίζοντες Παλαισημερολογίται, τὴν σωτηρίαν ἐξαρτῶσιν οὐχὶ ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς πίστεως καὶ τῶν ἀγαθῶν ἔργων καὶ τῆς ἐν πνεύματι λατρείας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἡμερολογίου, ἀπὸ τοῦ ἐσρατᾶν ταύτην καὶ οὐχὶ ἄλλην ἡμέραν. Νομίζουσιν, ὡς τὸ πάλαι οἱ Φαρισαῖοι, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐγένετο διὰ τὸν χρόνον, οὐχὶ δὲ ὁ χρόνος διὰ τὸν ἀνθρώπον. Καὶ διδάσκουσι λοιπόν, ὅτι ἐὰν δὲν ἐσρατᾶσθε ταύτην καὶ οὐχὶ ἄλλην ἡμέραν κολάζεσθε αἰώ-

νίως! Και ταῦτα ἰσχυρίζονται πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν ἀπλοϊκῶν, ἐκτρεπόμενοι εἰς ματαιολογίαν «μὴ νοοῦντες μήτε ἅ λέγουσι, μήτε ἅ διαβεβαιοῦνται» (Α΄ Τιμθ. 1,7). Οὐδὲ διστάζουν οἱ ματαιολόγοι εἰς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἰσχυρισμῶν νὰ παρουσιάσωσι ψευδεῖς διατάξεις τῆς Α΄ Οἰκουμ. Συνόδου, ἀπαγορευσάσης δὴθεν τὴν μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου, καὶ τὴν παραδοχὴν τοῦ μετὰ αἰῶνας πολλοῦς γενομένου Γρηγοριανοῦ! καὶ νὰ διαστρέψωσι τὴν ἔννοιαν ἐγγράφου τινὸς τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β΄, σχετικῶς πρὸς τὸ καινοτομηθὲν ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης Γρηγορίου Πασχάλιον, συγχέοντες τὸ Ἡμερολόγιον πρὸς τὸ Πασχάλιον καὶ νομίζοντες ὅτι ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ εἶνε παραδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Ἰδίᾳ δ' ὅμως τονίζουσι οἱ Παλαισημερολογῖται τὸ ὅτι τοῦ Ἡμερολογίου ἡ διόρθωσις ἀποτελεῖ παράβασιν τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὅτι ἡ διόρθωσις σημαίνει ἀποδοχὴν τῶν παπικῶν πλανῶν.

Λησμονοῦσιν ἢ ἀγνοοῦσιν οἱ ἀμαθεῖς οὗτοι ἄνθρωποι, ὅτι μέχρι τοῦ 1583, δηλαδὴ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας καὶ μετὰ τὸ σχίσμα ἔτι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ Ἡμερολόγιον ὑπῆρχε καὶ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ καὶ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἦτο λοιπὸν παπικὴ ἢ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, διότι εἶχε τὸ αὐτὸ Ἡμερολόγιον ἐπὶ δέκα καὶ ἕξ αἰῶνας μετὰ τῆς Δυτικῆς; Εἶναι παπικὴ διότι ἀποκρούουσα μὲν τὰς πλάνας, ἔχει, οὐχ ἦττον, τόσα δόγματα κοινὰ καὶ τόσας παραδόσεις κοινὰς καὶ διότι ἐδανείσθη παρὰ τῆς Δυτικῆς ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις θεολογικοὺς τινὰς ὅρους, οἷον τὸν ὄρον «μετουσίωσις» ὅπως ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἐδανείσθη παρὰ τῆς Ἀνατολικῆς ἀπείρους ὄρους; ἢ μήπως δὲν ἔχομεν μετὰ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας τοὺς αὐτοὺς μῆνας καὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος; τίνα δὲ σχέσιν πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἡ ἀρίθμησις καὶ ὀνομασία τῶν ἡμερῶν καὶ τοῦ χρόνου; Μήπως ὥρισε Σύνοδος τις Οἰκουμενικὴ ἀμετάβλητον καὶ ἀλάνθαστον Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ καὶ μήπως εἶναι δυνατόν νὰ μείνῃ ἀμετάβλητον τὸ Ἡμερολόγιον; Μήπως ἡ 1 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 325, καθ' ὃ ἔτος συνεκροτήθη ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἦτο δυνατόν νὰ συμπέσῃ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ κατὰ τὰς αὐτὰς ὥρας καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ χρονικὰ σημεῖα ἐν ἔτει 1926; Βεβαίως οὐχί. Ἀλλ' οἱ Παλαισημερολογῖται δὲν δύνανται, δυστυχῶς, νὰ ἐννοήσωσι τὴν ἀλήθειαν, ὅτι κατὰ τὸ ἀδιόρθωτον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον μετὰ τῆς 1 Ἰανουαρίου 325 καὶ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1926 ὑπάρχει διαφορὰ 13 ἡμερῶν, καὶ ὅτι μόνον διὰ τῆς διορθώσεως ἐπῆλθεν,

ὅσον ἀνθρωπίνως εἶνε δυνατόν νὰ ὑπολογισθῇ, συνταύτισις τῆς ἡμερομηνίας ταύτης. Δὲν ἐννοοῦσιν, ὅτι ἡ διόρθωσις τοῦ Ἡμερολογίου κατέστησε δυνατόν τὸ γεγονός ὅτι ἡ 25 Μαρτίου τοῦ 325 νὰ συμπέσῃ πρὸς τὴν 25 Μαρτίου 1926, κατὰ τὸ διορθωμένον, καὶ ὅτι ἡ κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον 25 Μαρτίου τοῦ 1926 δὲν ἦτο 25 Μαρτίου, ἀλλὰ 7 Ἀπριλίου! Ἐπομένως ἐώρασαν τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ οὐχί τῇ 25 Μαρτίου, ἀλλὰ τῇ 7 Ἀπριλίου. «Ἰνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάν. 8,32) ἔλεγεν ὁ Κύριος, ἀλλ' ἄνθρωποι τελείως ἀνίκανοι νὰ ἐννοήσωσι τὴν ἀλήθειαν ταύτην, δὲν δύνανται νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τῆς πλάνης. Ἐναντίον τῆς κοινῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἀνατιροῦντος γνώσεως ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ Παλαισημερολογῖται ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ 7 Ἀπριλίου τοῦ 1926, ἦτο οὐχί 7 Ἀπριλίου ἀλλ' 25 Μαρτίου!

Διὰ τὴν ἀλήθειαν, ἄλλοτε ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κατέκρινε τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον; Ἀλλ' ἡ γενομένη ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου δὲν σημαίνει ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἢ δὲ ὁμοιότης τῶν ἡμερομηνιῶν δὲν διαφέρει τῆς ὁμοιότητος τῶν μηνῶν καὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος. Τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον κατεδικάσθη καὶ καταδικάζεται ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κυρίως διότι ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς προσηλυτευτικοὺς σκοποὺς, καὶ διότι ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Πάπαν Γρηγόριον αὐθαιρέτως μετεβλήθη ἢ βιάσις τοῦ Πασχάλιον καὶ κατεπατήθη σχετικὴ διάταξις τῆς Α΄ Οἰκουμ. Συνόδου. Ἡ μόνη δὲ ἔγκυρος ἀπόφασις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἶνε ὁ Ζ΄. Κανὼν τῆς ἐν Κωνσταντινῇ Ἐκκλησιᾷ Ἐκκλησίας Συνοδου τοῦ 1592, ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄, ὅς τις Κανὼν στηρίζεται ἐπὶ τοῦ Α΄. Κανόνος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου καὶ διατάσσει τὰ ἑξῆς: «Ἀσάλευτον βουλόμεθα διαμείναι τὸ τοῖς πατράσι διορισθὲν περὶ τοῦ ἁγίου καὶ σωτηρίου Πάσχα (ἔπεται ὁ Α΄. Κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου), δεῖ γὰρ στοιχεῖν τῷ τῶν Πατέρων κανόνι μέχρι καὶ σήμερον Θεοῦ χάριτι· ὃν καθὼς δὴ καὶ τὰ λοιπὰ ἢ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία διαφυλάττει». Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ μόνη ἐπίσημος καὶ ἡ μόνη ἔγκυρος ἀπόφασις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἣν καὶ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τῶν οἱ Πατριάρχαι Ἱερουσαλὴμ Β΄ καὶ Μελέτιος Πηγῶν ἐτόνισαν.

Ὡστε ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, δὲν εἶναι ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ καὶ δὲν προσ-

κρούει μήτε εις παράδοσιν, μήτε εις κανονικὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ τὰ ἀντίθετα ἰσχυριζόμενοι ἢ δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσωσι τὸ ζήτημα, ἢ ψεύδονται ἐν ἐπιγνώσει. Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ νὰ ἐορτάζωνται αἱ ἐορταὶ κατὰ τὰς ὠρισμένας ἡμερομηνίας, ἀλλὰ τὸ πότε συμπίπτουσιν αἱ ἡμερομηνίαι, δὲν εἶναι παράδοσις, διότι ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως περὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων. Ὁ πάνσοφος Δημιουργὸς τοῦ κόσμου ὥρισεν ἀπαράβατους ἐν τῇ κινήσει τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης, τῶν ἀστέρων καὶ τῆς γῆς νόμους. Ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα δὲν ἐξαρτῶνται ἐκ παραδόσεως. Ἡ ἰσημερία καὶ αἱ φάει τῆς Σελήνης δὲν εἶναι παράδοσις. Καὶ τίς ἀγνοεῖ σήμερον ὅτι ἡ 21 Μαρτίου τοῦ 325, ἡμέρα τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, σὺν τῇ παρόδῳ τῶν αἰώνων, δὲν εἶναι πλέον ἢ 21, ἀλλ' ἢ 8 Μαρτίου; Δὲν εἶναι τοῦτο παράδοσις ἀλλ' ἀνθρωπίνη γνώσις. Ἡ δὲ ἀξία τῶν ἐορτῶν καὶ τῶν ἱερῶν νηστειῶν δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ χρόνου καθ' ὃν τελοῦνται, ἀλλὰ ἐκ τῆς εὐσεβοῦς διαθέσεως καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν πνευματικῆς ὠφελείας. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ Πάσχα δὲν τελεῖται πάντοτε τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ αἱ ἐορταὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πολυτάκως μετατίθενται.

Πρὸς τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ Παλαιοημερολογίτας ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀποδεικνύων, ὅτι ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ μὴ δίδῃ προσοχὴν εἰς τὸν χρόνον τῶν ἐορτῶν καὶ τῶν νηστειῶν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐνότητα αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἔλεγε «μὴ τοίνυν σκιαμαχῶμεν, μηδὲ ὑπὲρ τῶν τυχόντων φιλονεικοῦντες, ἐν τοῖς μεγάλοις ἑαυτοὺς καταβλάπτωμεν. Τὸ μὲν γὰρ τῷδε ἢ τῷδε τῷ χρόνῳ νηστεῦσαι οὐκ ἔγκλημα, τὸ δὲ σχίσαι Ἐκκλησίαν καὶ φιλονεικῶς διατεθῆναι καὶ διχοστασίας ἐμποιεῖν.....ἀσύγγνωστον καὶ κατηγορίας ἄξιον καὶ πολλὴν ἔχει τὴν παρὰ Θεοῦ τιμωρίαν».

Οἱ Παλαιοημερολογίται τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἦσαν ἐκεῖνοι, οἵτινες, καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐξηκολούθουν νὰ συνεορτάζωσι τὸ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ νὰ μὴ ὑπακούωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ θεῖος Διδάσκαλος ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς ὅτι δὲν ἔπρεπε χάριν τῆς παλαιᾶς συνηθείας καὶ τῆς παρατηρήσεως χρόνων καὶ καιρῶν ν' ἀποσχίζονται τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ νὰ ὑπακούωσιν εἰς αὐτήν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην προτιμῶντες ἀπάντων, προσέθετε δὲ ὑποδεικνύων τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος τῆς μὴ ὑπακοῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν «εἰ γὰρ καὶ ἐσφάλλετο ἡ Ἐκκλησία, οὐ τοσοῦτον κατόρθωμα ἀπὸ τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας ἦν, ὅσον ἐγκλημα ἀπὸ τῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ σχίσματος». Ἄλλ'

ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἔλεγε καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς συγχρόνους αὐτῷ ἀπειθεῖς καὶ φιλονεικούς Παλαιοημερολογίτας, ἅτινα ἀρμόζουσι καὶ πρὸς τοὺς σημερινούς, ὅτι «μηδὲ λόγον περὶ ὧν ποιοῦσιν ἀποδοῦναι δυνάμενοι, καθάπερ ἀπάντων ὄντες σοφώτεροι, οὔτε παρ' ἐτέρων μανθάνουσι, ὅπερ ἐσχάτης ἐστὶ καταγνώσεως, μήτε αὐτοὺς εἰδέναι, μήτε τοῖς ἐπιτεταγμένοις ἔπασθαι, ἀλλ' ἀπλῶς ἀλόγῳ συνηθείᾳ τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐπιτρέψαντες, κατὰ βραδύθρων φέρονται καὶ κρημνῶν». Τοιοῦτοι, δυστυχῶς, εἶναι καὶ οἱ σύγχρονοι Παλαιοημερολογίται. Δουλεύοντες εἰς τὴν συνηθειαν, ἐμμένουσι παραλόγως εἰς τὴν «ἄκαιρον φιλονεικίαν» των. Οὔτε δύνανται νὰ δικαιολογήσωσι τὸ τί πράττουσιν οὔτε θέλουσι παρ' ἄλλων νὰ μάθωσιν. Ἀποσχίζονται τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποκόπτουσιν ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, συνεπαγόμενοι εἰς ἑαυτοὺς τὴν κατάκρισιν καὶ τὸν ἀφορισμὸν, μὴ γνωρίζοντες ἴσως ἢ λησμονοῦντες, ὅτι ὁ μὴ ἀκούων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «ὡς ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελῶνης». (Ματθ. 18, 17).

Μὴ ἀρκοῦμενοι δὲ οἱ Παλαιοημερολογίται εἰς τὸ νὰ ἀποσχίζονται οἱ ἴδιοι ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, περιάγουσι γῆν καὶ θάλασσαν καὶ προσπαθοῦσι νὰ παρασύρωσι τὸν εὐσεβῆ λαὸν εἰς τὴν ἀπειθειαν καὶ τὴν ἀποστασίαν ἀπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἀγνοοῦντες ἴσως οἱ δεῖλαιοι τὴν, ἣν ὑπέχουσι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τρομερὰν εὐθύνην διὰ τὸν σκανδαλισμὸν τοῦτον.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, θλιβομένη ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐνεργείᾳ τῶν ἀπειθῶντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δηλοῖ ὅτι ὑπόκεινται οὗτοι κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας (Δ' Οἰκουμενικῆς 18, τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ 5, τῆς ἐν Γάγγρα 6) εἰς βαρῦτατα ἐπιτίμια, συμβουλεύει δὲ τὸν εὐσεβῆ λαὸν νὰ μὴ παρασύρηται εἰς ἀπειθειαν καὶ διαβέβαιοι αὐτῶν, ὅτι ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου, γενομένη τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, χάριν αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, μετὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐπικράτησιν τοῦ νέου ἡμερολογίου, δὲν μετέβαλε μήτε τὰ δόγματα, μήτε τὰς παραδόσεις, μήτε τὴν θεῖαν λατρείαν, μήτε τὸ ἐορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ ἐορταὶ παραμένουσιν αἱ αὐταὶ τελούμεναι κατὰ τὰς πραγματικὰς ἡμερομηνίας. Χάρις δὲ τῷ ἁγίῳ Θεῷ ἡ ἐνότις τῆς Ἐκκλησίας παραμένει ἀδιάσπαστος. Ἐκ τῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς, τὸ μὲν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐδήλωσεν ὅτι, κατ' ἀρχὴν, θεωρεῖ δυνατὴν καὶ ὀρθὴν τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλ' ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ αὕτη ἐν Συνόδῳ, τὸ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπεκράτησε τὴν γενομένην διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου, ὡς ὀρθὴν καὶ ἀπαραίτητον, ἀλλ' ἀνέβαλεν, ἔνεκα τοπι-

κῶν λόγων, νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτήν, τὸ τῆς Ἀντιοχείας δὲν ἐδέχθη αὐτήν, ἔνεκα τῶν περικυκλούντων τοὺς ἐν αὐτῷ ὀρθοδόξους ξένων προπαγανδῶν. Ἐκ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν πᾶσαι ἐφήρμοσαν τὴν διόρθωσιν, πλὴν τῆς Σεββικῆς, ἐν μέρει δὲ καὶ τῆς Ρωσσικῆς, ἔνεκα ἑσωτερικῶν λόγων, καίτοι καὶ αὗται ῥητῶς ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς διορθώσεως, ἡ δὲ Σεββικὴ μάλιστα καὶ ἐπρωτοστάτησεν εἰς αὐτήν. Δὲν ὑπάρχει ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἣτις ν' ἀπεφάνθη, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διόρθωσις τοῦ Ἡμερολογίου. Καλὸν θὰ ἦτο βεβαίως νὰ ἐφηροῦζετο διὰ μιᾶς παρ' ὅλων ἡ διόρθωσις, ἀλλὰ τοιοῦτό τι δὲν συμβαίνει τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Μήπως κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους δὲν ὑπῆρχον ζωηραὶ ἀμφισβητήσεις περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα; Μήπως ἀνάγκης ἐπειγούσης καὶ ἄλλα ζητήματα πολλῶν σοβαρώτερα καὶ σπουδαιότερα δὲν ἐλύθησαν μεταξὺ δύο-τριῶν Ἐκκλησιῶν, δι' ἀνταλλαγῆς ἐπιστολῶν οὐκ ἂν διὰ Συνόδου; Ἄλλ' ἐκ τοιούτων ἀμφισβητήσεων, μὴ θιγουσῶν τὴν χριστιανικὴν πίστιν, δὲν κινδυνεύει ποτὲ ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀπολύτως ὑποχρεωτικαί, ὁ δὲ μὴ ὑπακούων δὲν ἀνήκει πλέον εἰς αὐτήν, στερεῖται τῶν μέσων τῆς θείας χάριτος, ἀποσχίζεται καὶ ἀποκόπτεται ἀπ' αὐτῆς καὶ ὑπόκειται εἰς αἰωνίαν κόλασιν. Ὅθεν τὰ εὐσεβῆ καὶ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα καθῆκον ἔχουσι νὰ πείθωνται εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς καὶ μὴ παρασύρωνται ὑπὸ τῶν σχισματικῶν καὶ καταφρονητῶν τῆς πνευματικῆς αὐτῶν Μητροῦς.

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἶη μετὰ πάντων τῶν ἐν ταπεινώσει πνεύματος καὶ ἐν ἀληθείᾳ ἀγαπώντων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅτι «αὐτὸς ἐστὶ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας» (Κολοσ. 1,18).

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
- † Ὁ Καλαβρῦτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ
- † Ὁ Κορινθίας ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ
- † Ὁ Κυθῆρων ΔΩΡΟΘΕΟΣ
- † Ὁ Καρυστίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
- † Ὁ Ἡλείας ΑΝΤΩΝΙΟΣ
- † Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΣ

Ὁ Α'. Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Δημητρίου

ΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΟΥ ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓ. ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΕΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ*

Ἐκ τῶν σφριζομένων ὁμιλιῶν τοῦ Χρυσοστόμου ἐπὶ τὰ ἀναφέρονται εἰς τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης ἑβδομάδος, ἦτοι 3 εἰς τὴν Μεγάλην Πέμπτην καὶ 4 εἰς τὴν Μεγάλην Παρασκευήν.

Αἱ εἰς τὴν Μ. Πέμπτην ἀ αφερόμενα ὁμιλία εἶναι αἱ ἐξῆς:

α') «Εἰς τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα καὶ εἰς τὸ Πάσχα καὶ εἰς τὴν παράδοσιν τῶν μυστηρίων καὶ περὶ τοῦ μὴ μνησικακεῖν τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Πέμπτη» (Migne 49, 373—380).

β') «Ὁμιλία εἰς τὸν θεῖον καὶ μυστικὸν δεῖπνον τοῦ Σωτῆρος καὶ περὶ τῆς τοῦ Ἰούδα προδοσίας καὶ εἰς τὸ Πάσχα καὶ εἰς τὴν περίοδον τῶν θείων μυστηρίων καὶ περὶ τοῦ μὴ μνησικακεῖν. Λεχθεῖσα τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Πεντάδι». (Migne 49, 381—392).

γ') «Ὁμιλία εἰς τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα». (Migne 50, 715—720).

Αἱ δ' εἰς τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ἀναφερόμενα εἶναι αἱ ἐξῆς:

α') «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κοιμητηρίου καὶ εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Migne 49, 393—399).

β') «Εἰς τὸν σταυρὸν καὶ εἰς τὸν ληστήν καὶ περὶ τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, καὶ περὶ τοῦ συνεχῶς εὐχεσθαι ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν». (Migne 49, 399—407).

γ') «Εἰς τὸν σταυρὸν ἐλέχθη τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην Παρασκευὴν καὶ εἰς τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ ληστοῦ καὶ ὅτι χρὴ ἡμᾶς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν εὐχεσθαι». (Migne 49, 407—417).

«Εἰς τὸ Πάτερ εἰ δυνατόν παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο, πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ' καὶ κατὰ Μαρκιωνιστῶν καὶ Μανιχαίω, καὶ ὅτι οὐ χρὴ ἐπιπηδᾶν τοῖς κινδύνοις, ἀλλὰ παντὸς θελήματος προτιμᾶν τὸ τοῦ Θεοῦ θέλημα». (Migne 51, 31—40).

Ἐκ τῶν ὁμιλιῶν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν μεγάλην Πέμπτην ἢ ὑπ' ἀριθ. β' εἶναι σχεδὸν ὁμοία καὶ κατὰ τὴν διάταξιν καὶ κατὰ τὴν λέξιν πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. α' καὶ συνεπῶς δὲν χρήζει ἰδιαιτέρας ἐξετάσεως. Τὸ αὐτὸ λεκτέον καὶ περὶ τῆς γ' ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν Μ. Παρασκευὴν ὁμιλιῶν, ἣτις εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. α'.

Ἐξετάσωμεν νῦν ἐκάστην τῶν ὁμιλιῶν τούτων.

Α') «Εἰς τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα...» (Migne 49, 373—380).

Ἐν τῇ ὁμιλίᾳ ταύτῃ ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἐπαινῶν τὴν προθυμίαν τῶν πιστῶν διὰ τὴν ἀχρόασιν τοῦ θείου

*) Τὸ θέμα τοῦτο ἀνεπτύχθη ὑπὸ τοῦ δευτεροετοῦς φοιτητοῦ τῆς Θεολογίας κ. Κωνσταντίνου Ἀνδρ. Χρόνου, εἰς τὸ πατρολογικὸν φροντιστήριον τῆς 13ης Ἀπριλίου ἐ. ἔ.

λόγου και αναπτύσσων τὰ τῆς προδοσίας και ἐνοχῆς τοῦ προδότου Ἰούδα συνιστᾷ εἰς τοὺς χριστιανούς νὰ μὴ γίνωνται κατηφείς και νὰ μὴ κλαίωσι τὸν προδοθέντα Χριστόν, ἀλλὰ διὰ τὸν προδῶσαντα Ἰούδαν νὰ κλαίωσι πικρῶς, «ὁ μὲν γὰρ παραδοθεὶς τὴν οἰκουμένην ἔσωσεν, ὁ δὲ προδοὺς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἀπώλεσε· και ὁ μὲν προδοθεὶς ἐν δεξιᾷ κάθηται τοῦ Πατρὸς ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὁ δὲ παραδοὺς ἐν Ἄδου νῦν ἔστιν, τὴν ἀπαραίτητον ἀναμένων κόλασιν. Διὰ τοῦτον οὖν κλαῦσον και στέναξον, διὰ τοῦτον πένθησον, ἐπειδὴ και ὁ Δεσπότης ἡμῶν διὰ τοῦτον ἐδάκρυσεν». ἐδάκρυσεν δὲ ὁ Δεσπότης διδάσκων ἡμᾶς «ὅτι οὐ τὸν πάσχοντα κακῶς, ἀλλὰ τὸν ποιῶντα κακῶς, τοῦτον θρηνεῖν πανταχοῦ δίκαιον». Ἀποδεικνύων δέ, ὅτι: «οὐ κακὸν τὸ κακῶς παθεῖν, ἀλλὰ κακὸν τὸ κακῶς ποιῆσαι», συνιστᾷ εἰς τοὺς ἀκροατάς του, νὰ προσεύχωνται ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν και νὰ χαρίζωσιν εἰς αὐτούς τὰ ἑκατὸν δηνάρια «ἵνα ἀφεθῆ αὐτοῖς τὰ μύρια τέλαντα».

Ἀκολούθως ἐξετάζει, πῶς ὁ μαθητῆς μόνος ἐπορεύθη, ἵνα προδώσῃ τὸν διδάσκαλον, χωρὶς νὰ ἀναγκάσῃ ἢ βιάσῃ τοῦτον οὐδεὶς καθ' ὃν μάλιστα χρόνον ἢ πόρνη γυνὴ μετενόησεν ἐκ τοῦ προτέρου τῆς βίου και τὸν διδάσκαλον ἠκολούθησε, τότε ὁ μαθητῆς τὸν διδάσκαλον ἐγκατέλιπε. Καὶ παρατηρεῖ ἐπὶ αὐτῶν ὁ Χρυσόστομος: «ἵνα μὴ κατηγορήσῃς τοῦ διδασκάλου ἀσθένειαν, ὅταν ἴδῃς τὸν μαθητὴν προδιδόντα τὸν διδάσκαλον. Τοσαύτη γὰρ ἦν ἡ δύναμις τοῦ διδασκάλου, ὡς και πόρνας ἐπισπᾶσθαι εἰς τὴν οἰκίαν ὑπακοήν». ἴσχυσε μὲν ὁ διδάσκαλος, «ἀλλ' οὐκ ἠδούλετο ἀνάγκη ποιῆσαι καλόν, οὐδὲ βία ἐκλύσαι πρὸς ἑαυτόν».

Κατόπιν ὁ ἱερός Χρυσόστομος δεικνύει τὴν μεγάλην τοῦ Ἰούδα κατὰπτωσιν, λέγων, ὅτι δὲν ἐξέπεσεν εἰς τῶν ἐβδομήκοντα μαθητῶν, ἀλλ' εἰς τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου συλλόγου τῶν δώδεκα, οἵτινες «μάλιστα ἦσαν δοκιμοί, και ὁ περὶ τὸν βασιλεῖα χορὸς οὗτος ἦν· αὕτη ἢ συμμορία ἢ περὶ τὸν διδάσκαλον, και ἀπὸ ταύτης ἐξεπηγήθησεν ὁ Ἰούδας. Ἴνα οὖν μάθῃς, ὅτι οὐ μαθητῆς ἀπλῶς αὐτὸν προῦδωκεν, ἀλλὰ τῆς δοκιμωτάτης τάξεως εἰς· διὰ τοῦτό φησιν: εἰς τῶν δώδεκα».

Μετὰ ταῦτα ἐξαίρει τοῦ Κυρίου τὴν φιланθρωπίαν «ὅτι τὸν ληστήν, τὸν προδότην, τὸν κλέπτην, τοσαύτων ἠξίωσεν ἀγαθῶν, και μέχρι τῆς ἐσχάτης διαδασάζων αὐτὸν διετέλει τῆς ὥρας· και γὰρ ἐνοουθετεῖ και πάντα τρόπον ἐπεμελεῖτο. Εἰ δὲ μὴ προσεῖχεν ἐκεῖνος, οὐχ ὁ Κύριος αἷτιος· και μάρτυς ἢ πόρνη· αὕτη γὰρ προσέχουσα ἑαυτῇ ἐσώθη».

Και οἰονεὶ ἐποκρινόμενος εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰούδας ἀπηθύβουε πρὸς τοὺς Γραμματεῖς «τί θέλετέ μοι δοῦναι καγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν;», ἐρωτᾷ «Ταῦτά σε ἐπαίδευσεν ὁ Χριστός; εἰπέ μοι· οὐ διὰ τοῦτο ἔλεγε, Μὴ κτήσασθε χρυσόν, μηδὲ ἄργυρον, μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν, ἀνωθεν προκναστέλλων σου τῆς φιλαργυρίας τὴν ὑπόθεσιν;

Τί θέλετέ μοι δοῦναι καγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; Ὡ τῆς ἀπονοίας! Ἄντι τίνας, εἰπέ μοι; Τί μικρὸν ἢ μέγα ἐγκαλεῖν ἔχων, παραδίδως τὸν διδάσκαλον; Ὅτι σοι παρέδωκε τῶν δαιμόνων τὴν ἐξουσίαν; Ὅτι νοσήματα λύειν ἐποίησεν; Ὅτι λέπρας καθαίρειν; Ὅτι νεκρούς ἀνίσταν; Ὅτι τῇ τυραννίδι ἐπέστησε τοῦ θανάτου; Ἄντι τούτων τῶν εὐεργεσιῶν ταῦτας δίδως τὰς ἀμοιβάς;» Κατόπιν ἀναπτύσσει, ὅτι ρίζα πάντων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία, λέγων: «τοιοῦτο γὰρ ἔστιν ἡ πονηρὰ ρίζα ἐκείνη, δαίμονος χαλεπώτερον τὰς ἀλούσας ἐκβάλλουσι ψυχάς, και ποιεῖ πάντας ἀγνοεῖν, και ἑαυτὸν και τοὺς πλησίον και τοὺς φύσεως νόμους, και αὐτῶν ἐκβάλλει τῶν φρενῶν και παραπλήγας ἐργάζεται. Ὅρα γὰρ πόσα ἐξέβαλεν ἐκ τῆς τοῦ Ἰούδα ψυχῆς· τὴν ἐμιλίαν, τὴν συνήθειαν, τὴν κοινωνίαν τὴν ἐν τραπέζῃ, τὰ θαύματα, τὴν διδασκαλίαν, τὴν παραίνεσιν, τὴν νοουθεσίαν· ταῦτα πάντα εἰς λήθην ἐνέβαλεν ἢ φιλαργυρία τότε».

Ἀκολούθως ὁ θεὸς πατὴρ ἐπανέρχεται πάλιν εἰς τὸ ἐρώτημα, διατὶ λοιπὸν ὁ Κύριος, ἀφοῦ εἶχε τὴν δύναμιν, δὲν μετέβαλε τὸν Ἰούδαν; Καὶ λέγει: «Πῶς ἔδει ἐπιεικῆ ποιῆσαι αὐτόν; Ἀνάγκη ἢ γνώμη; Εἰ μὲν ἀνάγκη, οὐδ' οὕτως ἐμελλεν ἔσσεσθαι βελτίων· οὐδεὶς γὰρ ἀνάγκη γένοιτ' ἂν ἀγαθός· εἰ δὲ γνώμη και προαιρέσει, πάντα τὰ δυνάμενα διορθῶσαι προαίρεσιν και γνώμην εἰσήνεγκε»· και ἀπαριθμεῖ ἀμέσως πόσα ὁ Χριστὸς ἐποίησεν, ἵνα σώσῃ τὸν Ἰούδαν: «ἐδίδασκεν αὐτόν πᾶσαν φιλοσοφίαν διὰ πραγμάτων, διὰ ῥημάτων, ἀνώτερον αὐτῶν τῶν δαιμόνων ἐποίησε, θαύματα ἐργάζεσθαι πολλὰ παρεσκεύασεν, ἐφόδησε τῇ τῆς γέννης ἀπειλῇ, προετρέψατο τῇ τῆς βασιλείας ἐπαγγελίᾳ· ἠλεγξε διηνεκῶς τὰ ἀπέρρητα αὐτοῦ βουλεύματα, ἐλέγχων δὲ οὐκ ἐδημοσίευσεν· τοὺς πόδας αὐτοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἐνίψεν, ἄλων αὐτῷ και τραπέζης ἐκοινωνήσεν· οὐδὲν, οὐ μικρὸν ἢ μέγα ἀνέλιπεν· ὁ δὲ ἐκὼν ἔμεινεν ἀδιόρθωτος».

Περαιτέρω ἀγχιπαραβάλλει τὴν διαγωγὴν τοῦ Ἰούδα πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν μαθητῶν, οἵτινες, καθ' ὃν χρόνον ἐκεῖνος συνεφώνει τὴν προδοσίαν, προσήλθον εἰς τὸν Ἰησοῦν λέγοντες: «ποῦ θέλεις ἐτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν τὸ Πάσχα;» Καὶ ἐρωτᾷ ὁ Χρυσορρήμων: «Εἶδες μαθητὴν; Εἶδες μαθητάς; Ἐκεῖνος προδίδωσι τὸν Δεσπότην, οὗτοι πρὸς ὑπερησίαν παρεσκεύαζον».

Περὶ τῆς ἐτοιμασίας τοῦ Πάσχα προκειμένου λαμβάνει ὁ Χρυσόστομος ἀφορμὴν νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα και τὴν πρὸς τὸ χριστιανικὸν Πάσχα διαφορὰν αὐτοῦ: «Τύπος ἦν ἐκεῖνος ὁ ἀμνὸς ἐτέρου ἀμνοῦ πνευματικοῦ, και πρόβατον προβάτου· και τὸ μὲν ἦν σικιά, τὸ δὲ ἀλήθεια. Ἐπειδὴ δὲ ἐπέφανεν ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος, ἢ σικιά λοιπὸν ἐπαύσατο· ἡλίου γὰρ ἀνίσχοντος, κρύπτεται ἢ σικιά. Διὰ τοῦτο γὰρ ἐν αὐτῇ τραπέζῃ ἐκάτερον γίνεται Πάσχα, και τὸ τοῦ τύπου και τὸ τῆς ἀληθείας. Καθάπερ γὰρ οἱ ζωγράφαι ἐν αὐτῷ τῷ πίνακι και τὰς γραμμὰς

περιάγουσι καὶ τὴν σκιάν γραφῶσι, καὶ τότε τὴν ἀλήθειαν τῶν χρωμάτων αὐτῶ ἐπιτιθέασιν, οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησεν ἐπ' αὐτῆς τῆς τραπέζης καὶ τὸ τυπικὸν Πάσχα ὑπέγραψε καὶ τὸ ἀληθινὸν προσέθηκε».

Ἐν τέλει ὁ θεὸς πατὴρ λέγει πρὸς τοὺς ἀκροατὰς του, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ πλησιάσωσι πρὸς τὴν ἀγίαν τράπεζαν τῆς Θεῆας Κοινωνίας, ἵνα μετάσχωσι τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, πρὸς πνευματικὴν τῶν ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν. Προηγούμενως ὅμως πρέπει, λέγει, νὰ καθαρῶσιν τὴν ψυχὴν τῶν ἀπὸ παντὸς κακοῦ καὶ πονηροῦ πράγματος, καὶ νὰ ἐξοστρακίσωσιν ἀπὸ τὴν διάνοιαν τῶν πάντα λογισμὸν αἰσχρὸν καὶ ἀνόσιον. «Μηδεὶς ἔστω Ἰουδαῖος ἔτι, μηδεὶς ἔστω πονηρὸς, μηδεὶς ἔχων ἴον, μὴ ἄλλα μὲν ἐπὶ τοῦ στόματος φέρων, ἄλλα δὲ ἐπὶ τῆς διανοίας. Πάρεστιν ὁ Χριστὸς καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὴν τράπεζαν διακοσμήσας ἐκείνην, οὗτος καὶ ταύτην διακοσμεῖ νῦν... μηδεὶς τοίνυν ἐχέτω ἔνδον πονηροὺς λογισμοὺς, ἀλλὰ καθάρωμεν τὴν διάνοιαν· καὶ γὰρ καθαρὰ προσερχόμεθα θυσία· ἀγίαν ποιήσωμεν τὴν ψυχὴν... ἐξελε τὴν ὀργὴν, θεράπευσον τὴν πληγὴν, λύσον τὴν ἔχθραν, ἵνα λάβῃς θεραπείαν ἀπὸ τῆς τραπέζης· θυσία γὰρ προσέρχει φρικτῆ καὶ ἀγία. Αἰδέσθητι τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς τῆς προσφοράς, ἐσφαγμένος πρόκειται ὁ Χριστὸς... Κεράσωμεν οὖν ἑαυτοὺς εἰς σῶμα ἓν, οὗ τὰ σῶματα ἀλλήλοις ἀναφύραντες, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς ἀλλήλαις τῶ τῆς ἀγάπης συνδέσμιφ συνάπτοντες· οὕτω δυνασόμεθα μετὰ παρησίας ἀπολαῦσαι τῆς προκειμένης τραπέζης».

Β') «*Εἰς τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα*» (Migne 50,715—720).

Ἡ ὁμιλία αὕτη εἶναι προσφώνησις συντομωτάτη, ἀλλ' ὑψηλὴ καὶ ὠραία, τὴν ὁποίαν ἐξεφώνησεν ὁ Χρυσόστομος, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ προοιμίου, εἰς τὸ προάστειον τῆς Ἀποστολῆς, τὴν ὠραιότατην εἰς φυσικὰς καλλονὰς Δάφνην : «Νῦν Δάφνην τερπνὴ καὶ θεοφιλὴς, οὗ μόγιον διειδέστατα διλύζουσα νάματα, οὗ κόμας δένδρων χαριεστάτας ἐκτρέφουσα, ἀλλὰ προσλαβοῦσα ξένον φυτὸν τὸν σταυρὸν· νῦν σῶφρων ἀληθῶς πηγὴ καὶ τῶ Πυθίῳ δαίμονι φοδερά. Οὐκ ἔτι ποσὶν ἀνδρῶν ἀσεδῶν ἀναπεταννῦσα τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὑμῖν τοῖς εὐσεδέσι παρέχουσα τὸ ἄλσος».

Ὁ ῥήτωρ ἐν πρώτοις παρουσιάζει ἑαυτὸν συνεχόμενον ὑπὸ δύο συναισθημάτων, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ τοῦ μίσους πρὸς τὸν προδότην, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπὸ τοῦ πόθου πρὸς τὸν Δεσπότην· ἐπειδὴ δὲ, καθὼς λέγει, νικᾷ ὁ πόθος τὸ μῖσος, διὰ τοῦτο τὸν προδότην καταλιπὼν, τὸν Δεσπότην ἔρχεται : νὰ ἐξυμνήσῃ. Καὶ περιγράφει ζωηρότατα τὴν φιλοφροσύνην τοῦ Χριστοῦ, ἣ ὁποία δεικνύεται καὶ εἰς τοὺς λόγους του καὶ εἰς τὴν συμπεριφορὰν του πρὸς τὸν Ἰούδαν, τὸν ὁποῖον μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἐν πάσῃ στοργῇ καὶ ἀγάπῃ προσπαθεῖ νὰ σώσῃ. Καὶ πρῶτον σταματᾷ ἐπὶ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου «*Εἰς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με*» καὶ

παρατηρεῖ ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐξῆς : «ἀπρόσωπον τὴν προόρησιν ἐποίησατο μὴ δυναμένην θριαμβεῦσαι τοῦ μαθητοῦ τὴν παρανομίαν τοὺς συνανακειμένους λανθάνουσαν. Τὸ Δεσπότην τοιαύτην φιλοφροσύνην ἐθεάσατο ; Καὶ προδίδοται καὶ τὸν προδότην φιλεῖ. Τὸ καταφρονεῖται καὶ ἐλεεῖ ; πιπράνεται καὶ λαμβάνει τὸν κακὸν ἔμπορον ὁμοτράπεζον, καὶ τοῦ ἐπιβουλεύσαντος φείδεται».

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ Χριστὸς ἀναγκάζεται ἀπὸ τὰς ἀγωνιώδεις ἐρωτήσεις τῶν μαθητῶν νὰ φανερώσῃ τὸν προδότην λέγων : «Ὁ ἐμδάψας μετ' ἐμοῦ τὴν χεῖρα ἐν τῷ τραδίῳ οὗτός με παραδώσει». Ἐνταῦθα λαμβάνει εὐκαιρίαν ὁ θεὸς πατὴρ νὰ καυτηρήσῃ τὴν σκληρότητα καὶ τὸ ἀδιόρθωτον τοῦ Ἰούδα ἐπάγων : «οὐδὲν ἐκ τούτων δελτίων ὁ προδότης ἐγένετο. Δέον γὰρ ἦν αὐτῶ εὐθέως ἐξαναστῆναι τοῦ δειπνοῦ μετ' ἐκείνου τὰ φρικωδέστατα ῥήματα, δέον τοὺς συμμαθητὰς παραλαβεῖν πρεσβευτὰς, δέον περιπλακῆναι τοῖς γόνασι τοῦ Σωτῆρος, καὶ τοιοῦτοις αὐτὸν ἐκμειλίξασθαι ῥήμασιν· ἥμαρτον, φιλόφρονε, ἥμαρτον, ἡ-ὀμησα, τοῖς ἀνθρώποις πωλήσας ὀλίγου τιμήματος τὸν ἀτίμητον μαργαρίτην, ἠνόμησα τὸν ἀδαπάνητον πλοῦτον ὀλίγων χρημάτων προϊέμενος... Τούτων μὲν τῶν ῥημάτων οὐκ εἶπεν οὐδέν, οὔτε ἐνενόησεν, διὰ δὲ τραχυτέρας φωνῆς ἐδήλου τὴν τῆς ψυχῆς ἰταμότητα δεῶν· Μῆτι ἐγὼ εἰμι, Κύριε ;... Τοῖς ῥήμασιν ὁμοίως τοῖς ἄλλοις μαθηταῖς ἐχρήσατο, ὁμοίῳ τρόπῳ μὴ χρώμενος· λύκος ὢν τῇ γνώμῃ ἀπεκρίνατο τῇ τῶν προδῶτων φωνῇ».

Ἄλλὰ ὁ Χριστὸς καὶ πάλιν πρὸς αὐτὸν δεικνύεται μακρόθυμος· «Ἡδύνατο μὲν γὰρ εἰπεῖν πρὸς αὐτόν, τί λέγεις ; ἔδελυρέ καὶ πονηρὸ ; τί λέγεις δοῦλε χρημάτων καὶ τοῦ διαδόλου γνήσιε κοινωνέ ; τολμᾷς ἀγνοῖαν ὑποκρίνεσθαι ; Οὕτως ἀποκριθῆναι δυνάμενος ὁ Χριστὸς οὐχ οὕτως ἐθέγγετο ἀλλ' ἀπλῶς καὶ ἀνεξικκῶς καὶ πράως : Σὺ εἶπας· διδάσκων· ἡμᾶς τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν οὕτω προσφέρεσθαι».

Περαιτέρω, μεταφέρων τοὺς ἀκροατὰς του εἰς τὴν σκηνὴν τῆς προδοσίας, ὅτε ὁ Ἰούδας καταφιλήσας τὸν Χριστὸν ἐχαιρέτισεν αὐτὸν λέγων : «χαῖρε ραβδί», παρατηρεῖ τὰ ἐξῆς : «Ξένος οὗτος τῆς προδοσίας ὁ τρόπος, ἀπὸ φιλήματος καὶ προσηγορίας ἐρχόμενος»· ἐρμηνεύων δὲ τὴν ἐρώτησιν τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ἰούδαν «*ἔταίρε ἐφ' ᾧ πάρε* ;», θέτει εἰς τὸ στόμα τοῦ Κυρίου τὰς ἐξῆς θαυμασίας ἐρωτήσεις : «τί μοι χαίρειν ἐπιτάττετε, λυπεῖν προαιρούμενος ; τί τῶ ῥήματι θεραπεύεις, πλήττων τῶ πράγματι ; καλεῖς διδάσκαλον, μὴ ὢν μαθητῆς ; τί παρατιτρώσκεις τῆς ἀγάπης τὰ δίκαια ; τί σημεῖον προδοσίας ποιεῖς τῆς εἰρήνης τὸ σύμβολον ; τίνα μνησάμενος τοῦτο πεποίηκας ; Οὕτως εἶδες πρῶτην τὴν πόρνην φιλοῦσάν μου τοὺς πόδας. Οὕτως εἶδες γονυπετοῦντα τὸν ἑκατόνταρχον ; Οὕτως εἶδες τοὺς δαίμονας ὑποπίπτοντας ; Οἶδα τίς σου τοῦ δολεροῦ φιλήματος ὑπέβλεξε τὴν ὁδὸν ὁ διάδολος τῆς περιπτώσεως ταύτης τὸν τράπον ὑπέθετα

σοι, σὺ δὲ κακῶ συμβούλῳ πεισθεῖς, ἐκεῖνου τὸ δούλημα πληροῖς. Ἐταῖρε ἐφ' ἧ πάρει; πλήρωσον τὰς κακὰς συνθήκας, ἅς πρὸς τοὺς Φαρισαίους πεποίησαι· συντέλεσον τὸ γραμμικεῖον τῆς πράσεως· ὑπόγραφον ἕπερ ὑπηγόρευσας· παράδος τὸν παραδοθῆναι βουλόμενον· κτήσαι λοιπὸν μετὰ τοῦ γλωσσόκομου καὶ τὸ τῆς ἀδικίας θαλάντιον· ὑποχώρησον τῇ ληστῇ μέλλοντι διὰ τῆς ὁμολογίας λαμβάνειν τὴν τάξιν, ἣν σὺ διὰ προσδοσίας ἀπόλεσας».

Καὶ περατοῖ ὁ Χρυσόστομος τὴν προσφώνησιν ταύτην, καλῶν τοὺς χριστιανούς νὰ προσέλθωσιν ἐπαξίως εἰς τὸ πνευματικὸν δεῖπνον, προσέχοντες, ἵνα «μὴ τις Ἰούδας τὸν τρόπον ἐν ὑμῖν εὐρεθῇ».

Γ) *Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κοιμητηρίου καὶ εἰς τὸν σταυρὸν...* (Migne 49, 393—398.)

Ἐν τῷ προοίμῳ τῆς ὁμιλίας ταύτης, ἐκφωνηθείσης κατὰ τὴν Μ. Παρασκευήν, ἐλέπομεν ὅτι ὑπῆρχε συνήθεια παρὰ τοῖς Ἀντιοχεῦσι νὰ ἐκκλησιάζωνται τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἔξω τοῦ εὐκτηρίου, καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ καὶ ὁ Χριστὸς ἔξω τῆς πόλεως ἔπαθε· καὶ ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς κατέβη εἰς τὸν Ἄδην πρὸς τοὺς νεκρούς, διὰ τοῦτο καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ πλῆθος νεκρῶν ἔχον κοιμητήριον συνήχθησαν, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται οὕτω, διότι ἐκ διαφόρων χωρίων τῆς ἁγίας Γραφῆς, τὰ ὅποια ἀναφέρει καὶ ὁ θεὸς πατὴρ, καταρτίζεται ὅτι ὁ θάνατος μετὰ τὸν τοῦ Χριστοῦ θάνατον ὀνομάζεται κοιμήσις. Καὶ ἐπάγει ὁ ἅγιος ἡμῶν Ἰωάννης: «Ὅρα πανταχοῦ ὕπνον καλούμενον τὸν θάνατον· διὰ τοῦτο καὶ ὁ τόπος κοιμητήριον ὀνόμασται· χρήσιμον γὰρ καὶ τὸ ὄνομα καὶ φιλοσοφίας γέμον πολλῆς. Ὅταν τοῖνον ἀγγεῖ ἐν ταῦθα νεκρὸν, μὴ κατάκοπτε σαυτὸν· οὐ γὰρ πρὸς θάνατον, ἀλλὰ πρὸς ὕπνον αὐτὸν ἄγεις. Ἄρκει σοι τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς παραμυθίαν συμφορᾶς. Μάθε τοῦ ἁγίου: εἰς κοιμητήριον· καὶ πότε ἄγεις: μετὰ τὸν τοῦ Χριστοῦ θάνατον, ὅτε τὰ νεῦρα ἐξεκίπη τοῦ θανάτου. Ὅστε καὶ ἀπὸ τοῦ τόπου καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ πολλὴν δύνασθαι καρπώσασθαι τὴν παραμυθίαν. Μάλιστα πρὸς τὰς γυναῖκας ὑμῖν οὗτος ὁ λόγος ἀρμόζει, ἐπειδὴ συμπαθέστερόν πῶς τὸ γένος τοῦτο καὶ εἰς ἀθυμίαν εὐέμπωτόν ἐστι».

Ἀκολούθως ὁμιλεῖ περὶ τῆς οἰκτρᾶς τοῦ Ἄδου ἡττης, περιγράφων τὴν μετὰ τὴν ἡτταν κατάστασιν τοῦ διὰ τῶν ἐξῆς: «ὥσπερ οὖν βασιλεὺς τις λήσταρχον εὐρῶν κατατρέχοντα τὰς πόλεις, ἀρπάζοντα πάντοθεν καὶ εἰς σπήλαια καταδύμενον, καὶ ἀποθέμενον ἐκεῖ τὸν πλοῦτον, δῆσας τὸν λήσταρχον, ἐκεῖνον μὲν κολάσει παραδίδωσι, τὸν δὲ θησαυρὸν αὐτοῦ μεταφέρει εἰς τὰ ταμεῖα τὰ βασιλικά, οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησε, τὸν λήσταρχον καὶ τὸν δεσμοφύλακα, τὸν διάβολον ὁμοῦ καὶ τὸν θάνατον διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ δῆσας, καὶ τὸν πλοῦτον πάντα, τῶν ἀνθρώπων, λέγω, τὸ γένος, μετήγαγε εἰς τὰ ταμεῖα τὰ βασιλικά» καὶ παρατηρεῖ ὁ θεὸς πατὴρ, ὅτι τοῦτο ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς Χριστὸς ἐποίησε, πρᾶγμα τὸ ὅποιον οὐδεὶς βασι-

λεὺς «ἂν καταξιώσειε τοῦτο ποιῆσαι ποτέ, ἀλλὰ διὰ τῶν ὑπηρετῶν ἀφήσει τοὺς δεδεμένους»· καὶ ἔξακολουθῶν νὰ περιγράψῃ τὴν κατάστασιν τοῦ θανάτου μετὰ τὴν ἡττάν του, λέγει: «Ὁ τύραννος αἰχμάλωτος ἦγετο, ὁ ἰσχυρὸς δεδεμένος· ὁ θάνατος αὐτὸς ἔβησε τὰ ἔπλα γυμνὸς πρὸς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως ἔδραμεν. Εἶδες νίκην θαυμαστήν; Εἶδες σταυροῦ κατορθώματα;» Ὁμιλῶν δὲ περὶ τοῦ τρόπου τῆς νίκης, λέγει ὅτι, δι' ὧν μέσων ὁ διάβολος ἐνίκησε, δι' αὐτῶν ἀκριδῶς καὶ ἡττήθη· παρθένος Εὐὰ καὶ ξύλον τοῦ δένδρου καὶ θάνατος τὸ ἐπιτίμιον τοῦ Ἀδάμ ἦν τὰ τῆς νίκης του σύμβολα, τὰ ὅποια νῦν ἐγένοντο καὶ τῆς ἡττης του σύμβολα: «Ἄντι γὰρ τῆς Εὐὰς ἢ Μαριάμ· ἄντι τοῦ ξύλου τοῦ εἰδέναι τὸ καλὸν καὶ τὸ πονηρὸν, τὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ· ἄντι τοῦ θανάτου τοῦ Ἀδάμ ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ. Εἶδες δι' ὧν ἐνίκησεν μέσων διὰ τούτων αὐτὸν καὶ ἡττώμενον; Περὶ τὸ δένδρον κατηγωνίσαστο τὸν Ἀδάμ ὁ διάβολος· περὶ τὸν σταυρὸν κατεπάλασε τὸν διάβολον ὁ Χριστός· καὶ ξύλον τὸ μὲν ἔπεμπε εἰς Ἄδην, τὸ δὲ καὶ τοὺς ἀπελθόντας ἐκεῖθεν ἀπεκαλεῖτο. Πάλιν τὸ μὲν τὸν αἰχμάλωτον γυμνὸν ἐκρυψε, τὸ δὲ τὸν νικητὴν γυμνὸν ἐφ' ὑψηλοῦ πᾶσιν ἐδείκνυ».

Ἐν τέλει τῆς ὁμιλίας ὁ Χρυσόστομος δλέπων τινὰς προσερχομένους εἰς τὴν θείαν εὐχαριστίαν «θοροδοῦντας, βδῶντας, ἐπικειμένους ἀλλήλοις, πηδῶντας, λοιδορομένους καὶ μᾶλλον ἑαυτοῖς κόλασιν ἢ σωτηρίαν προξενοῦντας» λέγει: «Τί ποιεῖς ἄνθρωπε; ὅταν εἰστήκει πρὸ τῆς τραπέζης ὁ ἱερεὺς, τὰς χεῖρας ἀνατείνων εἰς τὸν οὐρανὸν καλῶν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τοῦ παραγενέσθαι καὶ ἄψασθαι τῶν προκειμένων, πολλὴ ἡσυχία, πολλὴ σιγή· ὅταν διδῷ τὴν χάριν τὸ Πνεῦμα, ὅταν κατέλθῃ, ὅταν ἄψῃται τῶν προκειμένων, ὅταν ἴδῃς τὸ πρόβατον ἐσφαγμένον καὶ ἀπηρτισμένον, τότε θόρυβον, τότε ταραχὴν, τότε φιλονεικίαν, τότε λοιδορίαν ἐπεισάγεις; καὶ πῶς δυνήσῃ τῆς θυσίας ἀπολαῦσαι ταύτης, μετὰ τσαύτης ταραχῆς, τῇ τραπέζῃ προσῶν ταύτη;»

Δ) «*Εἰς τὸν σταυρὸν καὶ εἰς τὸν ληστήν...*» (Migne 49, 399—407).

Ἐν τῇ ὁμιλίᾳ ταύτῃ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει, ὅτι ἐορτάζομεν τὴν ἡμέραν, αὐτὴν καθ' ἣν ὁ Χριστὸς εὐρίσκειται εἰς τὸν σταυρὸν, διότι ὁ σταυρὸς ἐορτὴ ἦν καὶ πανήγυρις πνευματικῆ, ἐπειδὴ μυρίων ἡμῖν ἀγαθῶν αἰτίος γέγονεν· «οὗτος ἡμᾶς τῆς πλάνης ἀπήλλαξεν, οὗτος ἐν σκότει καθημένους ἐφώτισεν· οὗτος ἐκπεπολημμένους ἡμᾶς τῷ Θεῷ κατήλλαξεν, ἀπηλλοτριωμένους ἠκείωσε, μακρὰν ὄντας ἐγγὺς εἶναι ἐποίησεν. Οὗτος ἐχθρὰς ἀναίρεισις, οὗτος εἰρήνης ἀσφάλεια, μυρίων ἡμῖν ἀγαθῶν θησαυρὸς γέγονε». Ἐπίσης λέγει, ὅτι σήμερον ἔχομεν καινὴν θυσίαν καὶ παράδοξον, διότι αὐτῆς καὶ ἱερεὺς καὶ θύμα εἶναι ὁ ἐφ' ὑψηλοῦ τοῦ ἱεροῦ Χριστός, καὶ ἐρωτᾷ: «τίνος ἕνεκεν ἐφ' ὑψηλοῦ τοῦ ἱεροῦ σφάττεται καὶ οὐχ ὑπὸ στέγῃν; Ἴνα τοῦ ἀέρος τὴν φύσιν ἐκκα-

θάρη διὰ τοῦτο ἐφ' ὕψηλόν, οὐκ ἐπικειμένης στέγης, ἀλλ' ἐπικειμένου οὐρανοῦ· ἐκαθαίρετο μὲν γὰρ ὁ ἄηρ ἐφ' ὕψηλόν θυομένῳ προβάτου, ἐκαθαίρετο δὲ καὶ ἡ γῆ· ἔσταζε γὰρ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ἐπ' αὐτήν».

Κατόπιν ὁμιλεῖ περὶ τῶν δύο κατορθωμάτων τοῦ Χριστοῦ. Τούτων τὸ μὲν ἔν εἶναι, ὅτι τὸν ἐπὶ πεντάκις χίλια ἔτη κεκλεισμένον παράδεισον ἡμῖν ἠνέφεξε, τὸ δὲ ἕτερον, εἰς ὃ καὶ τὴν ὀμιλίαν στρέφει καὶ ὅπερ λεπτομερῶς ἐξετάζει, εἶναι ὅτι τὸ ληστὴ εἰς τὸν παράδεισον εἰσῆγαγε· πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δεικνύει τὴν αὐτοῦ ἰσχύν· «ὅ γάρ νεκρὸν ἀναστήσας, οὐ θαλάττη καὶ πνεύμασιν ἐπιτιμήσας, οὐ δαίμονας ἀπελάσας, ἀλλὰ σταυρούμενος προσηλούμενος, ὕδραζόμενος, διασυρόμενος ἰσχυρῶς τὴν πονηρὰν τοῦ ληστοῦ διάνοιαν μετατεθεῖναι, ἵνα ἐκατέρωθεν τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἴδῃς» καὶ λέγει ὅτι τοῦτο, ἡ εἰσαγωγή δῆλον ὅτι τοῦ ληστοῦ εἰς τὸν παράδεισον, ἀποτελεῖ τιμὴν δι' αὐτόν. «Καὶ γὰρ ὅτε τελώνας καὶ πόρνας εἰσῆγαγεν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, οὐκ ἀτιμάζων τοῦτο ἐπίει, ἀλλὰ μάλλον ἐτίμα, δεικνύς ὅτι τοιοῦτός ἐστιν ὁ Κύριος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὡς καὶ πόρνας καὶ τελώνας οὕτως ἐργάσασθαι δοκίμους, ὡς ἀξίους φανῆναι τῆς ἐκεῖσε τιμῆς καὶ δωρεᾶς. Καθάπερ γὰρ ἰατρὸν τότε θαυμάζομεν, ἔταν ἴδωμεν ἀνθρώπους ἀνίατα παθήματα ἔχοντας, ἀπαλλάττοντα τῆς ἀβρωστείας καὶ πρὸς ὑγίειαν ἐπανάγοντα· οὕτω καὶ τὸν Χριστὸν θαυμάζειν δίκαιον, ὅταν τραύματα ἀνίατα θεραπεύῃ, ἔταν τελώνην καὶ πόρνην εἰς τοιαύτην ὑγίειαν ἐπανάγῃ, ὡς ἀξίους ἀποφῆναι τῶν οὐρανῶν».

Ἀκολούθως ἐξυμνεῖ τὴν μεγαλοφυχίαν τοῦ ληστοῦ, λέγων· «ὁ δὲ ληστής, ὄρθῳ δῆμον ὀλόκληρον περιεστῶτα, βεῶντα, μαινόμενον, βλασφημίας καὶ σκώμματα ἐξακοντίζοντα, οὐ προσέσχεν ἐκαίνοισ, οὐκ ἐνενόησε τὴν φαινομένην εὐτέλειαν τοῦ σταυρουμένου, ἀλλὰ τοῖς τῆς πίστεως ὀφθαλμοῖς ἅπαντα ταῦτα παραδραμών, καὶ τὰ ταπεινὰ κωλύματα ἀφείε ἐπέγνω τὸν τῶν Οὐρανῶν Δεσπότην καὶ αὐτῷ προσπεσῶν ἔλεγε, Μνήσθητί μου, Κύριε, ἔταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» καὶ συνιστᾷ εἰς τοὺς ἀκροατάς του νὰ ἔχωσιν ὡς ὑπόδειγμα τὸν ληστὴν τοῦτον, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ δὲν ἠξιώθη παρὰ τοῦ Χριστοῦ οὐδὲ θαύματος, οὐδὲ ῥήματος, ὅμως αὐτὸν ὠμολόγησε. Τούναντίον μέμφεται τοῦ ἑτέρου ληστοῦ τὴν βλασφημίαν καὶ παραβάλλων αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰούδαν, παρατηρεῖ ὁ θεῖος πατήρ· «ἀμφοτέροι ἐν σταυρῷ, ἀμφοτέροι ἀπὸ βίου ληστρικοῦ, ἀμφοτέροι ἀπὸ πονηρίας· ἀλλ' οὐκ ἀμφοτέροι ἐν τοῖς αὐτοῖς, ἀλλ' ὁ μὲν βασιλείαν ἐκληρονόμησεν, ὁ δὲ εἰς γέεναν ἐπέπετο· οὕτω καὶ χθὲς μαθηταὶ καὶ μαθητῆς· Ἰούδας καὶ οἱ ἑνδεκά· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἔλεγον, ποῦ θέλεις ἐτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν τὸ Πάσχα; οὗτος δὲ προδοσίαν παρεσκευάζετο καὶ ἔλεγε τί θέλετέ μοι δοῦναι καὶ γὰρ παραδώσω αὐτόν;»

Κατόπιν ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ ληστοῦ καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, τονίζων, ὅτι αἴτιος ἦν

ὄλων αὐτῶν ὁ σταυρός, τὸν ὁποῖον ὁμοῦς δὲν ἀφήκεν ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἀνέσπασε καὶ εἰς οὐρανὸν ἀνήγαγεν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὅτι μετ' αὐτοῦ μέλλει ἔρχεσθαι ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ· ὥστε, λέγει, σύμβολον εἶναι τῆς βασιλείας, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, οἱ ἀστέρες πεσοῦνται, καὶ μόνον τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ θὰ λάμπῃ καὶ θὰ φαίνῃ· «καὶ καθάπερ βασιλείως εἰς πόλιν εἰσιόντες οἱ στρατιῶται προλαμβάνοντες τὰ λεγόμενα σίγνα βαστάζουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν, προαγγέλλοντες τὴν εἴσοδον αὐτοῦ· οὕτω καὶ τοῦ Κυρίου κατιόντος, ἐκ τῶν οὐρανῶν προέρχεται· τὰ στρατόπεδα τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, τὸ σημεῖον ἐκεῖνο φέροντες ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ εἴσοδον ἀπαγγέλλοντες ἡμῖν».

Ἐν τέλει τῆς ὀμιλίας συνιστᾷ νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας μιμούμενοι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τοῦ ὁποῖου τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν ἐστὶν ἴδειν καὶ ἀπὸ τῶν ἐν τῷ σταυρῷ ῥημάτων. «Μίμησαι σου τὸν Δεσπότην· ἐσταυροῦτο, καὶ ὑπὲρ τῶν σταυρούντων τῷ Πατρὶ διελέγετο. Καὶ πῶς δύναμαι, φησί, τὸν Δεσπότην μιμήσασθαι; Ἐὰν θέλῃς, δύνασαι», φέρει δὲ παραδείγματα ἀνθρώπων μιμηθέντων τὸν Χριστόν· ὡς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον «Μιμηταὶ μου γίνεσθε καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ», τὸν Στέφανον, ὅστις τὰς βολὰς τῶν λίθων δεχόμενος ἔλεγε «Κύριε μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην», τὸν Μωϋσέα, ὁ ὁποῖος, λιθασθεὶς πολλάκις ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἠῤῥατο ὑπὲρ αὐτῶν («εἰ μὲν ἀφίχῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν, ἄφες· εἰδὲ μὴ, καμὲ ἐξάλειψον ἐκ τῆς γῆς διόλου ἧς ἔγραψας»), τὸν Δαυῖδ, τὸν Σαμουὴλ καὶ ἄλλους.

Ε) «*Εἰς τὸ Πάτερ, εἰ δυνατόν, παρελθέτω...*» Migne 51, 31—40.

Προομιαζόμενος ὁ θεῖος πατήρ ἐν τῇ ὀμιλίᾳ ταύτῃ διαλογεῖ τὴν αὐστηρότητα, μὲ τὴν ὁποῖαν εἰς προηγούμενον λόγον ἔκρινε τοὺς πλεονεκτοῦντας καὶ ἀρπάζοντας· καθιστῶν δὲ ἐπιεικέστερον ἤδη τὸν λόγον ἐπιστᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου του ἐπὶ τοῦ χωρίου· «Πάτερ εἰ δυνατόν παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο», ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ προφυλάξῃ τοὺς ἀκροατάς του ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποῖους διέτρεχον οὗτοι ἐκ τῆς διαστραφῆς τῶν λόγων αὐτῶν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ θέτει τὸ ζήτημα· «ἀγνοεῖ ὁ Χριστὸς εἴτε δυνατόν, εἴτε ἀδύνατον τοῦτο;» ἦτοι τὸ νὰ παρέλθῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ποτήριον; Καὶ ἀπαντῶν λέγει· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀγνηῖ ὁ Χριστὸς τὸν σταυρὸν (λέγων «εἰ δυνατόν παρελθέτω τὸ ποτήριον»), ἀφοῦ οἱ προφήται, τοὺς ὁποῖους αὐτὸς ἀπέστειλεν «ἠδείσαν καὶ τὸν σταυρὸν, καὶ τοῦ σταυροῦ τὴν αἰτίαν, καὶ τὰ ἐκ τοῦ σταυροῦ κατορθώματα, καὶ τὸν τάφον καὶ τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν προδοσίαν καὶ τὸ δικαστήριον καὶ πάντα μετ' ἀκριβείας διέγραψαν». Ἴνα δὲ ἀποδεξῆ τοῦτο παραθέτει διαφόρους προφητικὰς προρῆσεις.

Ἐξακολουθῶν δὲ ἀπαντᾷ εἰς ἄλλην ἀπορίαν· εἰς τὴν

ἀπορίαν μήπως ὁ Χριστὸς δὲν ἤθελε τὸν θάνατον. Καὶ λέγει ὅτι δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἤθελε τὸν θάνατον τοῦτο φαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι ἤλεγξε τὸν Πέτρον ἀποτρέποντα αὐτὸν τοῦ ἐκουσίου θανάτου καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἴδιον τοῦ καλοῦ ποιμένος ἐθεώρει τὸ σφάττεσθαι ὑπὲρ τῶν προβάτων καὶ ὅτι ἐχαρακτήρισε τὸν σταυρικὸν θάνατον ὡς δόξαν, εἰπὼν «Πάτερ ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, δόξασόν σου τὸν υἱόν, δόξαν τὸν σταυρὸν καλῶν». Εἶναι δὲ πράγματι ὁ σταυρὸς δόξα, διότι «ὁ σταυρὸς τὴν ἐχθραν τοῦ Θεοῦ κατέλυσε τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τὰς καταλλαγὰς ἐκόμισε, τὴν γῆν οὐρανὸν ἐποίησε, τοὺς ἀνθρώπους τοῖς ἀγγέλοις ἀνέμιξε, τοῦ θανάτου τὴν ἀκρόπολιν κατήγαγε, τοῦ διαδόλου τὴν ἰσχὺν ἐξενείρωσε, τῆς ἀμαρτίας τὴν δύναμιν ἠφάνισε, τὴν γῆν τῆς πλάνης ἀπήλλαξε, τὴν ἀλήθειαν ἐπαγγέγαγε, τοὺς δαίμονας ἀπήλασε, ναοὺς καθεῖλε, βωμοὺς ἀνέτρεψε, κνίσσαν ἠφάνισε, τὴν ἀρετὴν κατεφύτευσε, τὰς ἐκκλησίας ἐρρίζωσεν».

Καὶ πλατύρον τὸ ἐγκώμιον τοῦ σταυροῦ, ἐξακολουθεῖ: «Σταυρὸς τὸ τοῦ Πατρὸς θέλημα, ἡ τοῦ Υἱοῦ δόξα, τὸ τοῦ Πνεύματος ἀγαλλίαμα, τὸ τοῦ Παύλου καύχημα· ἐμοὶ γάρ, φησί, μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σταυρὸς ὁ τοῦ ἡλίου φαεινότερος, ὁ τῆς ἀκτίνος φαιδρότερος· ὅταν γὰρ ἐκεῖνος σκοτιζῆται, τότε οὗτος λάμπει· σκοτιζέται δὲ ὁ ἡλῖος τότε οὐκ ἀφανιζόμενος, ἀλλὰ νικώμενος τῇ τοῦ σταυροῦ φαιδρότητι. Σταυρὸς τὸ χειρόγραφον ἡμῶν διέρρηξε, τοῦ θανάτου τὸ δεσμωτήριον ἀχρηστον ἐποίησε, σταυρὸς τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγάπης ἡ ἀπόδειξις· οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὅτι τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται· καὶ πάλιν ὁ Παῦλος· εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες, κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ. Σταυρὸς τὸ τεῖχος τὸ ἀρραγές, τὸ ὄπλον τὸ ἀχειρωτόν, τῶν πλουτούντων ἡ ἀσφάλεια, τῶν πενήτων ἡ εὐπορία, τῶν ἐπιδουλομένων τὸ τεῖχος, τῶν πολεμουμένων τὸ ὄπλον, τῶν παθῶν ἡ ἀναίρεσις, τῆς ἀρετῆς ἡ κτήσις, τὸ σημεῖον τὸ θαυμαστόν καὶ παράδοξον»· καὶ ἀφοῦ ἀπηριθμησε πάντα τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἀπειργάσατο ὁ σταυρὸς, ἐπάγει ὡς συμπέρασμα: «τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ γέγονε καὶ γίνεται, καὶ οὐ δούλεται σταυρωθῆναι, τί εἶπέ μοι; Καὶ τίς ἂν τοῦτο εἶποι; Εἰ δὲ μὴ ἐδούλετο, τίς αὐτὸν ἠνάγκασε; Τίς ἐδιάσατο; Τί δὲ προέπεμψε προφήτας ἀπαγγέλλοντας, ὅτι σταυρωθήσεται, μὴ μέλλων σταυροῦσθαι, μηδὲ δουλόμενος τοῦτο ὑπομείναι;»

Ἀκολούθως ὁ Χρυσόστομος ὁμιλῶν ἐπὶ τῆς φράσεως τοῦ Ἰησοῦ «πλὴν οὐκ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ», παρατηρεῖ ὅτι ἐξ ἑκ πρώτης ὄψεως φαίνεται, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει ἄλλην θέλησιν πρὸς τὸν Πατέρα του, δὲν συμβαίνει ὅμως τοῦτο, διότι ἐξ ἄλλων χωρίων, καταφαίνεται τελείως ἡ ταῦτισις τῆς θελήσεως τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ· ἀλλ' «ὡσπερ ἐπείνησεν, ὡσπερ ἐκαθεύδησεν ὡσπερ ἐκοπίασεν, ὡσπερ ἔφαγεν, ὡσπερ ἔπιεν, οὕτω

καὶ θάνατον παραιτεῖται, τὸ ἀνθρώπινον ἐνδεικνύμενος, καὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως οὐκ ἀνεχομένην ἀπαθῶς ἀπορρήγνυσθαι τῆς παρουσίας ζωῆς». Τοῦτο, λέγει, εἶπεν ὁ Σωτὴρ, «οὐκ ἐπειδὴ ἄλλο αὐτοῦ βούλημα, ἀλλὰ δὲ Πατρός, ἀλλ' ἵνα παιδεύσῃ τοὺς ἀνθρώπους, κἂν ἀγωνιώσι, κἂν τρέμωσι, κἂν κίνδυνος ἐπιῆ, κἂν μὴ βούλωνται ἀπορραγῆναι τῆς παρουσίας ζωῆς, ὅμως τοῦ οἰκίου βουλήματος προτιμᾶν τὸ τοῦ Θεοῦ βούλημα».

Καὶ δίδει πέρας εἰς τὴν τελευταίαν ὁμιλίαν ὁ σοφὸς ἱεράρχης, διὰ τῆς ἐξῆς προτροπῆς: «Ταῦτα οὖν εἰδότες, εὐχόμεθα μὲν μηδέποτε εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν· κἂν εἰσέλθωμεν, παρκαλῶμεν τὸν Θεὸν διδόναι ἡμῖν ὑπομονὴν καὶ ἀνδρείαν, καὶ τὸ αὐτοῦ θέλημα παντὸς θελήματος προτιμῶμεν. Οὕτω γὰρ τὸν παρόντα διὸν μετ' ἀσφαλείας διανύσομεν καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἐπιτευξόμεθα».

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΟΝ

Ἡμέρα μηνία	Εὐαγγ. Κυριακῶν	Απόστ. Κυριακῶν	Ἑορτὴ	Ἦχοι
2	Κυρ. Α' ΠΑΣΧΑ	Κυρ. Α' ΠΑΣΧΑ	—	—
9	» Β' Θωμᾶ	» Β' Θωμᾶ	Α'	α'
16	» Γ' Μυροφόρων	» Γ' Μυροφόρων	Δ'	β'
23	» Δ' Παραλύτου	» Δ' Παραλύτου	Ε'	γ'
30	» Ε' Σαμαρείτιδος	» Ε' Σαμαρείτιδος	Ζ'	δ'

Ἡ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ
ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΠΡΟΑΓΩΓΗΝ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΙΛΙΑΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ,
Γ'.

Ἡμέρα τρίτη.

Τῇ Τρίτῃ (30) περὶ τὴν 11 π. μ. συνεκροτήθη ἡ τρίτη συνεδρία τῆς Συνδιασκέψεως προεδρευόντος τοῦ Ρουμάνου Καθηγητοῦ κ. Δημητρίσκου. Κατ' αὐτὴν πρῶτος ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ρουμανικῆς ἀντιπροσωπείας κ. Μπογδάν λαβὼν τὸν λόγον ἀνέπτυξε τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀποφάσεων, αἵτινες, μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ὑπομνήματος τοῦ κ. Ἀλιβιζάτου συζήτησιν, θὰ ἐλαμβάνοντο ὑπὸ τῆς Συνδιασκέψεως κατὰ τὴν ὀριστικὴν αὐτῶν διατύπωσιν, κατέληξε δὲ προτείνας διὰ φορα μέσα, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἠδύνατο νὰ προαχθῆ ὁ σκοπὸς τοῦ Συνδέσμου ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν φιλιῶν διαθέσεων μεταξὺ τῶν Βαλκανικῶν ἐθνῶν. Οὕτω μεταξὺ τῶν μέσων τούτων, τὰ ὁποῖα ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν κρίσιν τῆς ὀλομελείας, ὁ κ. Bogdan ἀνέφερε τὴν ἐφαρμογὴν τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν καὶ τῆς Συνδιασκέψεως τῆς Στοκχόλμης· τὴν σύγκλησιν ὀρθοδόξων θεολογικῶν συνεδρίων τῇ συμμετοχῇ τῶν θεολόγων τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν πρὸς προπαρασκευὴν πανορθοδόξου συνόδου· τὴν ἐκ θεολόγων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐκ τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ Συνδέσμου, σύμ-

πηξιν διεθνούς ὀρθοδόξου συνδέσμου μέλλοντος νὰ ἔχη σχέσιν πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἑθνῶν τὴν ἴδρυσιν ἔδρας ἐν ταῖς Θεολογικαῖς Σχολαῖς τῶν Πανεπιστημίων τῶν Βαλκανίων πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ γνῶσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν τὴν ἀντάλλαγὴν καθηγητῶν πρὸς διδασκαλίαν ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τούτοις καὶ τὴν ἐνθάρρυνσιν θεολόγων φοιτητῶν πρὸς ἀμοιβαίας σπουδὰς τὴν διοργάνωσιν ἐκδρομῶν ἐκ καθηγητῶν, φοιτητῶν καὶ ἄλλων πολιτῶν πρὸς ἀμοιβαίαν γνῶσιν τῆς θρησκευτικῆς, ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τῶν γειτόνων λαῶν τὴν ἴδρυσιν πανορθοδόξου ἢ παμβαλκανικῆς ἐπιθεωρήσεως διὰ κοινῆς συνεργασίας τῶν ἐν τοῖς βαλκανίοις θεολόγων καθηγητῶν κτλ.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀγορητοῦ εἰρουτέραν ἐπεξήγησιν καὶ ἀνάπτυξιν ἐκάστου τῶν προταθέντων σημείων ὁ Καθηγ. κ. Τσαγκῶφ λαβὼν τὸν λόγον προέτεινε καὶ ἄλλα τινὰ γενικώτερας ὑφῆς σημεῖα, διαρκούσης δὲ τῆς ἐπ' αὐτῶν συζητήσεως προσήλθεν εἰς ἐπίσκεψιν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, ὅστις προσφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἐξ ὀνόματος τῆς Συνδιασκέψεως ἠὲ χαρίστησεν ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν, ἐξέωρασε καὶ προφορικῶς τὴν λύπην του ἐπὶ τῷ ὅτι ἐκαλύθη νὰ παρευρεθῆ κατὰ τὴν ἐπίσημον ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνδιασκέψεως, ὡς καὶ τὴν χαρὰν του, ὅτι ἠδυνήθη νὰ προσέλθῃ σήμερον εἰς ἐπίσκεψιν πρὸς παρακολούθησιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, ἃς εὐχεται καρποφόρους καὶ συντελεστικὰς εἰς τὸ ἔργον τοῦ καλλίστου Διεθνούς Συνδέσμου, οὗ τυγχάνει Ἀντιπρόεδρος, μετασχὼν δ' ἀμέσως τῆς συζητήσεως προσέθηκε καὶ ἰδίας προτάσεις, ὧν τὴν ἀνάπτυξιν μετὰ προσοχῆς ἡ Συνδιασκέψις παρακολούθησε.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς συζητήσεως, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος σχεδὸν πάντα τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου, ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς διατύπωσις τοῦ τελικοῦ πορίσματος εἰς προτάσεις παρεπέμφθη εἰς ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Προέδρων καὶ τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Συνδιασκέψεως, μεθ' ὃ ἐλύθη ἡ συνεδρία.

Περὶ τὴν 4 μ. μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας συνεκροτήθη ἡ τετάρτη, ἡ καὶ τελευταία, συνεδρία τῆς Συνδιασκέψεως ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σέρβου Ἀρχιεπισκόπου κ. Πριμίτσεβιτς.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἀναγνωσθειῶν τῶν ἐν τῷ μεταξύ ὑπὸ τῆς προειρημένης ἐπιτροπῆς καταρτισθειῶν προτάσεων, ἔλαβον τὸν λόγον ἱκανὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου ἐπὶ διαφόρων αὐτῶν σημείων, περατωθείσης δὲ τῆς συζητήσεως, ὁμοφώνως γνώμη διευκρίνη τὸ ὀριστικὸν αὐτῶν κείμενον, ἔχον οὕτω :

1. «Ἡ ἐν Ἀθήναις Συνδιασκέψις τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνούς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῆς νὰ ἴδῃ πραγματοποιημένους ἐγκαρδίους μεταξὺ τῶν βαλκανικῶν λαῶν σχέσεις, ἐκφράζει τὴν εὐχὴν, ὅπως οὗτοι προσέλθωσι ταχέως καὶ διὰ πάντων τῶν θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν μέσων εἰς εἰρηνικὴν πρὸς ἀλλήλους συμφωνίαν, ἐργαζόμενοι πρὸς τοῦτο μετὰ καλῆς θελήσεως, ἐν πνεύματι χριστιανικῷ καὶ μετὰ τῆς πατροπαράδοτου γενναιοφροσύνης τῶν ὀρθοδόξων λαῶν, ἐκτελοῦντες δὲ νομιμοφράτως τὰς πρὸς

ἀλλήλους ὑποχρεώσεις συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐν ταῖς ἀμοιβαίαις σχέσεσιν ἐμπέδωσιν πεποιθήσεως, εὐσταθείας καὶ δικαιοσύνης, δι' ὧν καὶ μόνων δύναται νὰ ἀσφαλισθῇ ἡ εἰρηνικὴ ἀνάδειξις τῶν βαλκανικῶν χωρῶν.

2. Πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένων παρεξηγήσεων καὶ διενέξεων μεταξὺ τῶν βαλκανικῶν λαῶν τὰ ἐν ταῖς χώραις αὐτῶν ἔθνικα συμβούλια τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου ὀφείλουσι νὰ ἔρχονται εἰς ἀμεσον συνεννόησιν πρὸς ἀλληλά ἐπὶ σκοπῷ κοινῆς ἐνεργείας.

3. Αἱ ὑπὸ τῆς ρουμανικῆς ἀντιπροσωπείας προταθεῖσαι συστάσεις ὡς πρὸς τὰ μέσα, δι' ὧν θὰ ἐπετυγχάνετο συμφωνία τις μεταξὺ τῶν βαλκανικῶν λαῶν, φέρονται εἰς γνῶσιν τῶν Ἑθνικῶν Συμβουλίων τῶν χωρῶν τούτων πρὸς ἐπιμελεστέραν αὐτῶν ἐξέτασιν καὶ συζήτησιν κατὰ τὴν προσεχῆ Συνδιάσκεψιν τῶν Συμβουλίων τούτων.»

Γενομένων οὕτω δεκτῶν τῶν προτάσεων τούτων ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τῆς Συνδιασκέψεως, μετ' ἐξέτασιν διαφόρων τεχνικῶν ζημάτων καὶ μετ' ἀπόφασιν, ὅπως ἡ προσεχὴς Συνδιάσκεψις συνέλθῃ ἐν Σόφειᾳ, ὁ μὲν πρόεδρος τοῦ ἑλληνικοῦ Συμβουλίου Καθηγ. κ. Παπαμιχαὴλ ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ ἠὲ χαρίστησε τὰ μέλη διὰ τὴν πολῦτιμον αὐτῶν συνεργασίαν, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἔληξαν τόσον αἰσιῶς αἱ ἐργασίαι τῆς Συνδιασκέψεως, ὁ δὲ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Συνεδρίου Καθηγ. κ. Ἀλιβιζᾶτος ἠὲ χαρίστησε θερμῶς τὸν Ἄγγλον εὐπατοῖδην κ. Dickinson διὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν, ἣν ἔδωκε διὰ τῆς ἐν τῷ Συνεδρίῳ παρουσίας του εἰς τὰ μέλη του. Μεθ' ὃ τοῦ κ. Dickinson εὐχαριστήσαντος τὸν Γεν. Γραμματέα τοῦ Συνεδρίου κ. Ἀλιβιζᾶτον, διότι ἐβάστασε τὸ βάρος τῆς ὅλης ἐργασίας καὶ τόσον συνετέλεσεν εἰς τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν αὐτοῦ, ὁ πρόεδρος κ. Πριμίτσεβιτς ἐκήρυξε τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνδιασκέψεως.

Ἀμέσως μετὰ τὸ πέρας τῆς συνεδρίας πάντα τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου ἐξέδραμον εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Πανεπιστημίου, τῆς Βιβλιοθήκης, τοῦ Σταδίου καὶ τοῦ Ζαππείου.

Τῇ ἑσπέρᾳ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν τῷ κοινῷ ἐν Φαλήρω γεύματι τῶν μελῶν τῆς Συνδιασκέψεως ὁ πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Συμβουλίου κ. Παπαμιχαὴλ, προσφωνῶν ἐν προόψει τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν βαλκανικῶν λαῶν ἐξ ὀνόματος τῶν συναδέλφων αὐτοῦ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Γ. Βαλκανικῆς ἐν Ἀθήναις Συνδιασκέψεως, τὸ μὲν ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς πρὸς τὸν Sir Dickinson, ὅστις διηκόλυε τὴν συγκρότησιν τοῦ Συνεδρίου, τὸ δὲ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν βαλκανικῶν γειτόνων λόγους φιλίας καὶ συμπαθείας. «Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀθηναϊκῶν ἡμῶν συζητήσεων — εἶπε, σὺν ἄλλοις, ὁ κ. Παπαμιχαὴλ — ἔσχете τὴν εὐκαιρίαν, ἀγαπητοὶ κύριοι, νὰ βεβαιωθῆτε εἰ πέρ ποτε καὶ ἄλλοτε, περὶ τῶν εὐλακτικῶν ἡμῶν πρὸς τοὺς γειτόνας λαοὺς αἰσθημάτων, σπεύδμεν δὲ νὰ σᾶς βεβαιώσωμεν, ὅτι τὴν προσπάθειάν μας νὰ καλλιεργώμεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ πνεύμα φιλικὸν πρὸς τοὺς λαοὺς σας, ὡς καὶ νὰ διαδίδωμεν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ιδεώδη τοῦ ἡμετέρου Συνδέσμου ἐν γένει, δὲν θεωροῦ-

μεν κατωτέρα τῆς ἐπιστημονικῆς ἡμῶν δράσεως. Καί τώρα, ὅτε μέλλετε νὰ ἐγκαταλίπτετε τὴν χώραν μας, σὰς συνοδεύουν αἱ καλλίτεροι εὐχαί μας καὶ τὰ εἰλικρινέστερά μας αἰσθήματα. Παρακαλοῦμεν νὰ γίνετε διερωτηθεῖς τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων μας πρὸς τοὺς συμπατριώτας σας. Εἶπατε πρὸς αὐτούς, ὅτι ἐδῶ κάτω, ὑπὸ τὸν ἰλαρὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος, παρὰ τὴν γαληνιαίαν θάλασσαν τῶν ἑλληνικῶν ἀκτῶν, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν θαυμαστῶν μνημείων τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος, ἥτις ἐγένετο ἡ ἀφετηρία τῆς ἐνότητος τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, ἐν Ἀθήναις, τῇ τόσον ἐνδόξῳ πόλει τῆς ἀρχαιότητος, τόσον μεστῇ δράσεως κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν καὶ τόσον πλουσίᾳ εἰς ὑποσχέσεις διὰ τὸ μέγα μέλλον, κατὰ τὸ ὁποῖον καλεῖται νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν εἰρηνικὴν διεθνή συνεννόησιν, εὐρετε πνεύμα οὐ μόνον λήθης τῶν παλαιῶν δυσαρέστων αἰσθημάτων, ἀτινα ἄλλοτε μᾶς ἐχώριζον, ἀλλὰ μάλιστα καὶ προσοχῆς ὅπως φιλικῆς καὶ ἀδελφικῆς. Ἐπονακάμπτοντες εἰς τὰς πατρίδας σας βεβαιώσατε τοὺς συμπατριώτας σας ὅτι ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἀνθεῖ τὸ ἀνθος τῆς καλῆς θελήσεως καὶ ὅτι πάντες ὁμοῦ ἔσχομεν τὴν χαρὰν ν' ἀναβῶμεν τὸν βράχον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ν' ἀναμνησθῶμεν τοῦ κηρύγματος τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὁποίου ἀντήχησε τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις τὸ εὐαγγέλιον τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης...

Εἰς τὴν πρόποσιν ἀπήντησε διὰ μακρῶν ὁ Σερ Dickinson, ἀνακοινώσας τὰς λαμπρὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τῆς τόσον ὁμοθύμου συνεργασίας πάντων τῶν μελῶν τῆς Συνδιασκέψεως καὶ εὐχαριστήσας τὸ ἔλλην. Συμβούλιον διὰ τὴν ὀργάνωσιν αὐτῆς. Ἐκ τῶν μελῶν ὁ μὲν Καθηγ. κ. Μπαλάνος, προσέειπεν ὑπὲρ τῶν ἀπουσιαζόντων μελῶν, ἐν οἷς ὀνομαστὶ ὑπὲρ τοῦ μητροπολίτου Σόφιας, ὁ δὲ κ. Φουρνάτζιεφ (Βουλγαρία) ὑπὲρ τοῦ κ. Ramsay.

Καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἐπαιάνιζεν ἡ μουσικὴ τοῦ Ὀρφανοτροφ. Χατζηκώστα τῇ εὐμενῇ προνοίᾳ τοῦ Διευθύνοντος Συμβούλου αὐτοῦ κ. Μπαλάνου. Τῇ ἐπιούσῃ, Τετάρτῃ, π.μ., τὰ μέλη μεταβάντα εἰς Ἀθήνας ἐπεσκέφθησαν τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, περὶ δὲ τὴν μεσημβριάν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ὅστις ὑποδεξάμενος αὐτούς ἐν ἀγάπῃ ἐξέφρασε τὴν πεποιθήσιν, ὅτι, ὑπαρχούσης παρὰ πᾶσι καλῆς θελήσεως, ἡ ἀμοιβαία συνεννόησις τῶν βαλκανικῶν λαῶν καὶ ἡ εἰρηνικὴ πρὸς ἀλλήλους συμβίωσις δὲν εἶνε δύσκολος, δεδομένου μάλιστα ὄντος, ὅτι τὰ συνδέοντα αὐτοὺς σημεῖα, ἐν οἷς τὴν πρωτίστην θέσιν κατέχει ἡ ταυτότης τῆς θρησκείας καὶ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, εἶνε πλείονα καὶ ἰσχυρότερα τῶν χωριζόντων. Διὰ μακρῶν ἀντεφώνησεν ὁ αἶδερ. πρωτοπρ. Καθηγητῆς κ. Τσαγκῶφ (Βουλγαρία) ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προσήνεγκεν εἰς τοὺς ξένους, ἀποχωροῦντας, ἀνὰ μίαν εἰκόνα τοῦ ἀπ. Παύλου μετὰ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ εἰς εὐχὴν καὶ εὐλογίαν.

Περὶ τὴν ἐνάτην τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὸ Ἑλληνικὸν Συμβούλιον παρέβηκεν ἐπίσημον γεῦμα εἰς πάντα τὰ μέλη τῆς βαλκανικῆς ἐν Ἀθήναις Συνδιασκέψεως, οὗ μετέσχε προσκληθεῖς καὶ ὁ Πρύτανης τοῦ ἡμε-

τέρου Πανεπιστημίου κ. Σ. Μενάρδος. Περὶ τὰ ἐπιδόρπια ὁ Καθηγ. κ. Ἀλιβιζᾶτος ἐκ μέρους τοῦ Ἑλλ. Συμβουλίου ἐν προπόσει ἠὲ εὐχαρίστησε πάντας τοὺς λαβόντας μέρος ἐν τῇ Συνδιασκέψει ταύτῃ καὶ συμβαλόντας εἰς τὸ ἐν ἀγαστῇ συμπνοῇ ἐπιτευχθὲν ἀποτέλεσμα, ἐξέφρασε δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι πάντες μὲν οἱ λόγοι συντρέχουσιν ὅπως πραγματοποιηθῇ τὸ «Σύμφωνον», οἱ πάντες δὲ αἰσθάνονται εὐγνωμοσύνην εἰλικρινῆ πρὸς τὸν Σερ Dickinson ὅτι δι' ὅσων ἔπραξε ἢ θὰ πράξῃ συντελεῖ τόσον ἐπιτυχῶς εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ τῶν ἐκάστοτε συνεννοήσεων.

Προπόσεις ἤγειραν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὁ Σερ Dickinson, οἱ κ. κ. Bogdan (Ρουμανίας) Γεωργεβίτς (Σερβίας) καὶ Τσαγκῶφ (Βουλγαρίας) καὶ ὁ Πρύτανης τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κ. Μενάρδος.

Οὕτω ἔληξεν ἡ Συνδιάσκεψις Ἀθηνῶν, ἡ συγκρότησις τῆς ὁποίας ἀπέδειξε πόσον προώδευσαν τὰ φίλια αἰσθήματα μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν βαλκανικῶν λαῶν καὶ πόσον ὄντως τελεσφόρος χωρεῖ τὸ ἔργον τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου» ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ τῶν Βαλκανίων.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπὶ τὸ καθῆκον.

Αἱ ἐπικείμεναι ἄγαι ἡμέραι τῆς ἀναμνήσεως τῶν τιμῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως αὐτοῦ ὑπομνησκουσιν εἰς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐν καθῆκον κατ' ἐξοχὴν ἐπιτακτικὸν κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὴν διάδοσιν τῆς ἐπὶ τῇ «Δαμπρᾷ» ἡμέρᾳ χαρᾶς καὶ εἰς ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ δυστυχία κρατεῖ τὰ χεῖλη κλειστά. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι κατὰ τὰς ἀνεξιχνιάστους τοῦ Ὑψίστου βουλὰς τὴν χρονίαν δυστυχίαν ἔχουσι κληρὸν, καὶ μόνον τῆς ἀγάπης ἢ ἐπιφοίτησις εἰς τὸν μελαγχολικὸν οὐρανὸν τῆς ψυχῆς των δύναται νὰ διανοήξῃ, ἔστω καὶ προσωρινῶς, τὰ χεῖλη των τὰ ὠχρὰ εἰς μειδίαμα. Ἐπειδὴ δ' ἡ χαρὰ εἶνε φύσει καὶ μυριοτρόπως μεταδοτή, πολλοὶ δ' εὐνοήθησαν νὰ διαθέτωσι θησαυροὺς ὅλους τοῦ ὠραίου τούτου συναισθήματος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ιδιότητα μεταδιδόμενον νὰ πλατύνεται, ἕκαστος ἄς ἀπασχολήσῃ ἐπ' ὀλίγον τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸ τίνι τρόπῳ δύναται νὰ ἀκτινοβολήσῃ ὀλίγας φαιδρὰς ἀκτίνας χαρᾶς εἰς τοὺς περίξ του, ἵνα ὅσον τὸ δυνατόν λαμπρότερον ἐορτασθῇ ἡ «Δαμπρᾷ» ὑπὸ πάντων, διότι ὑπὲρ πάντων ὁ Σωτὴρ ἔσταυρώθη καὶ ἀπέθανε, καὶ πάντας εἰς τὴν χαρὰν ἀνέστησε διὰ τῆς ἑαυτοῦ Ἀναστάσεως.

Τὸ Συνέδριον.

Καθ' ἃ συνάγεται ἐκ τῶν λεπτομερειῶν τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐν Ἀθήναις ἐναγχοῦς συγκροτηθείσης Συνδιασκέψεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν βαλκανικῶν λαῶν,

αἰτινες ἐν περιλήψει δημοσιεύονται ὑπὸ τοῦ πρακτικογράφου αὐτῆς ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», τὸ Συνέδριον τοῦτο δύναται ὁμολογουμένως νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς σημαντικὸς σταθμὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν σχέσεων τῶν βαλκανικῶν λαῶν. Διότι ἴσως εἶνε ἡ μόνη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν συνεδρίῳ τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου», καὶ δὴ βαλκανικῶ, δὲν ἐξεδηλώθησαν ἀντεγκλήσεις καὶ προστριβαὶ μεταξὺ τῶν συζητητῶν, οὐδαμῶθεν δ' οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον κατ' οὐδενὸς ἠκούσθη παράπονον κατὰ τὰς τέσσαρας ἐπισήμους τῆς Συνδιασκέψεως συνεδρίας. Ἀπόπειρά τις ἀνακινήσεως ἀγιορειτικοῦ ζητήματος, ὑπεκφανείσα κατὰ τὰ διαλείμματα, κατεπνίγη ἐν αὐτῇ τῇ γενέσει τῆς, ἀποδειχθείσα μὲν ἀμέσως βασιζομένη ἐπὶ φημολογημάτων τέλεον ἀστηρίκτων, προσκρούσασα δ' ἐξ ἄλλου καὶ εἰς τὴν ἀπερίφραστον δῆλωσιν, ὅτι ἀποκρούεται διαρρήδην πᾶσα τάσις πολιτικῆς ἐκμεταλλεύσεως θεσμῶν καὶ ἰδρυμάτων καθαρῶς θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν, περὶ ὧν μόνη ἡ Ἐκκλησία δικαιοῦται νὰ ἀποφαίνηται λόγον. Ἐν γένει δ' αἱ συζητήσεις διεξήχθησαν ἐν πνεύματι φιλιωτάτῳ καὶ αὐτὸ τοῦτο ἀδελφικῶ, ἀπὸ τῆς ἐπόψεως δὲ ταύτης διαπιστοῦται πόσον σημαντικὴ πρόοδος τελεῖται ἐν τοῖς κόλποις τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου» καὶ πόσον ἀσφαλῶς χωρεῖ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐν τῇ λελογισμένῃ βραδύτητι.

Ἔ «Ἀπόστολος Παῦλος».

Ἡ «Ἐκκλησία» χαίρουσα σημεῖοι τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον νέου συναδέλφου, οὗ ἡ ἔκδοσις ἤρξατο ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς Μαρτίου ἐν Καβάλλᾳ ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Καβάλλας καὶ Νέστου κ. Χρυσοστόμου. Ἐὰν πάντοτε πρὸς τῷ προφορικῷ κηρύγματι καὶ ἡ διὰ γραφῆς διδασκαλία εἶνε ἀπαραίτητος, αὕτη ἀποκτᾷ ἀσυγκρίτως μείζονα σπουδαιότητα μάλιστα σήμερον, ὅτε μυρία διασπαρρύνται διδάγματα ἀνατρεπτικὰ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών καὶ περιάγουσιν οὐχὶ μόνους τοὺς ἀπλουστέρους εἰς οἶαν σύγχυσιν καὶ τὸ ἀπηδαλιούχητον καὶ μηδ' ἓνα φέρον διακρίνοντα σκάφος. Διὲ τούτο ὁ θρησκευτικὸς τύπος δέον νὰ πυκνωθῇ ἵνα πληθύνηται ἡ θρησκευτικὴ γνῶσις καὶ παρέχωνται τὰ ἀντίρροπα εἰς τὰς ἀπὸ τῶν διαφόρων δῆθεν «ἰδεολογιῶν» τάσεις. Πολλοῦ διαφωτισμοῦ καὶ ἀκαταπαύστου κατηχήσεως ὑπάρχει ἀνάγκη, καὶ διὰ τοῦτο ὁ δυνάμενος νὰ χειρίζεται τὴν γραφίδα κληρὸς δὲν πρέπει νὰ ἀδρανή, ἀλλὰ διαρκῶς νὰ συμβάλλῃ καὶ διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ γραπτοῦ εἰς τὴν ἀνάπλασιν τῶν χριστιανῶν. Ἐν Ρουμανίᾳ ἐκάστη σχεδὸν ἐνορία ἔχει τὸ ἴδιον αὐτῆς ἑβδομαδιαῖον περιοδικόν, δι' οὗ διδάσκουσι ἀκαταπαύστως οἱ ἐνοριακοὶ ἱερεῖς. Ἡμεῖς πότε θὰ ἴ-

δωμεν ἐκάστην μητρόπολιν τὸ ἴδικόν της ὄργανον κεκτημένον;

Κειμηλίων ὀλεθρος

Ἐν ἀνταποκρίσει ἐκ Θεσσαλονίκης τινίζεται οἰκτρὰ ἢ κατὰστασις τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Μακεδονίας σπουδαιοτάτων καὶ αὐτὸ τοῦτο μοναδικῶν κειμηλίων τῆς καθαρᾶς βυζαντινῆς τέχνης, ὅποια οἱ ναοὶ τοῦ ἀγίου Γεωργίου, Θεοτόκου τῆς Ἀχειροποιήτου καὶ τῆς ἀγ. Σοφίας. Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἐκκλησίας» ἐπισκεφθεὶς πέρυσιν τὰ θαυμάσια ταῦτα μνημεῖα, ἀπέμεινε κατὰ πληκτος ἐκ τῆς ἀθλιότητος αὐτῶν, ὡσεὶ σχεδὸν ἀδεσπότην. Τοῦτο ἰδίως δύναται νὰ λεχθῇ περὶ τῆς ἀληθῶς μοναδικῆς ἐν τοῖς σωζομένοις βυζαντινοῖς μνημείοις βασιλικῆς τῆς Θεοτόκου τῆς Ἀχειροποιήτου, τῆς ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Θεσσαλονίκης ἐπιλεγόμενης «Ἐσκή Δζούμα», ἧς ἡ ἐγκατάλειψις εἶνε ἀφάνταστος. Ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι σήμερον, ὅτε τὸ Κράτος ἔχει ἐν τῇ Μακεδονικῇ πρωτεύουσῃ ἴδιον βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων ἔφορον, θὰ ληφθῇ ἐγκαίρως πρόνοια περὶ προσηκούσης διασώσεως, ἀναστηλώσεως καὶ διαφυλάξεως τῶν μνημείων τούτων, ἀποτελούντων θησαυροὺς ἡμῶν ἔθνικους ἀνεκτιμήτους.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐνώπιον τῆς Ἱεῶς Συνόδου καὶ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Θεόδωρος Πάγκαλος ἔδωκε τὴν νενομισμένην ὀρομωσίαν.

— Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνεκρότησε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα δύο συνεδριάσεις, πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ ἀπησχόλησεν αὐτὴν τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας, περὶ οὗ ὁ Μακ. Πρόεδρος συνωμίλησε μετὰ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τοῦ κ. Εὐταξία. Παρασχέθησαν αὐτῆς διαβεβαιώσεις περὶ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος, ἀλλ' ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ θεωρήσῃ αὐτὸ ἀνεπίδεκτον περαιτέρω ἀναβολῆς καὶ ἀνέθηκεν εἰς τὸν Μακ. Πρόεδρον νὰ ἐπιδώξῃ τὴν λύσιν αὐτοῦ πρὸ τῆς μετὰ τὸ Πάσχα ἐπαναλήψεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου.

— Τὴν Παρελθοῦσαν Παρασκευὴν μεταβὰς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐπέδωκε τὸ σχέδιον τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας παρακαλέσας τὸν κ. Ὑπουργὸν ἵνα υἱοθετήσῃ καὶ δημοσιεύσῃ αὐτὸν ὡς Νόμον τοῦ Κράτους.

— Ὁ μετασχὼν τῆς ἐν Ἀθήναις Βαλκανικῆς Συνδιασκέψεως Ἐπίτιμος Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου» πρὸς προαγωγὴν διεθνοῦς

φιρίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν» Sir Willoughby Dickinson παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συμβουλίου ὠμίλησε τῇ 13 ἱσταμένου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου πρὸς πυκνὸν καὶ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον περὶ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ὡς μηχανισμοῦ πρὸς εἰρήνευσιν τ. ὤ κόσμου καὶ περὶ τῆς κινήτου αὐτῆς δυνάμεως. Τὴν ὁμίλιαν αὐτοῦ ἀγγλιστί γενομένην μετέφραζεν ὁ Καθ. κ. Ἄμ. Ἀλιβιζᾶτος. Ὁ δῆτωρ ἐχειροκροτήθη ἐνθουσιωδῶς.

—Ὁ ἐν Σερβίᾳ διαμένων Ρῶσος Μητροπολίτης Κιέβου κ. Ἀντώνιος ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον σφοδρὰν διαμαρτυρίαν κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διότι τοῦτο δὲν προσεκάλεσεν εἰς τὴν μέλλουσαν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Σύνοδον τοὺς ἐν τῇ διασπορᾷ ῥώσους Ἱεράρχας, ἐνῶ προσεκάλεσε τοὺς ἐν Ρωσίᾳ «αἰρετικούς» καὶ «σχισματικούς» τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε παμψηφεί τὴν καθαίρεσιν τοῦ ἀρχιμανδρίτου Τράντα καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου Κλεώπα Κεχιτζόγλου, διότι διετέλουν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ παπᾶ-Εὐθύμ, ἐνισχύοντες αὐτὸν εἰς τὰς ἐνεργείας του. Τὴν ἀπόφασίν της ταύτην ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐστήριξεν εἰς τὸν 11ον Ἀποστολικὸν Κανόνα. Ἀκολούθως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως εἰς περιπτώσιν, καθ' ἣν ὁ παπᾶ Εὐθύμ δὲν παύσῃ τὰς ἀτιδραστικὰς ἐνεργείας του, ζητήσῃ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἀγκύρας, ἐπειδὴ τὸ Πατριαρχεῖον κέκτηται ἀπαράγραπτα δικαιώματα ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν Ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ παπᾶ Εὐθύμ, ἐκτὸς τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τὸν ὁποῖον εἶχε καταλάβει πρὸ ἡμερῶν, κατέλαβε καὶ τὸν ναὸν τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἤδη ἱερούργησεν ὁ ἀρχιμ. Τράντας βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ διακόνου Κλεώπα. Αἱ ἀστυνομικαὶ Ἀρχαί, εἰς πρόσκλησιν τοῦ Πατριαρχείου, ὅπως ἐπέμβουν διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἠρνήθησαν, δηλώσασαι, ὅτι ἡ διαφορά ἦτο ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτήρος. Ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης Κωνπόλεως διατελοῦσα ἐν ζωνῇ συγκινήσει, προέβη εἰς ἐπείγουσαν ἔκκλησιν πρὸς τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν, παρακαλοῦσα αὐτὴν νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸ σκάνδαλον τοῦ παπᾶ Εὐθύμ, ὁ ὁ ἰοῖος κατέστη ἀφόρητος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου ἐπεσκέφθησαν ἐπισήμως ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Σάββα περιεστοιχισμένοι ὑπὸ τοῦ κλήρου τῶν Πατριαρχείων τριάκοντα περίπου ἀγγλικανοὶ κληρικοὶ συνοδευόμενοι καὶ ὑπὸ ὑπερεβδομήκοντα λαϊκῶν ἀμφο-

τέρων τῶν φύλων, ἐπὶ κεφαλῆς δ' ἔχοντες τὸν ἀγγλον ἐπίσκοπον Πλυμούθης καὶ μεταβαίνοντες δι' Αἰγύπτου εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς προσκύνησιν τῶν ἁγίων Τόπων. Ἐγένετο μικρὰ τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει, καθ' ἣν ἀντηλλάγησαν προσφωνήσεις. Ὁ ἀγγλος ἐπίσκοπος ἐδήλωσε προσφωνῶν, ὅτι οἱ προσκυνηταί, διερχόμενοι δι' Ἀλεξανδρείας, ἐθεώρησαν καθήκον αὐτῶν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ Πατριαρχεῖον τῶν Ὁρθοδόξων, ὅπως καθυποβάλωσι τὰ σέβη των πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, πρὸς ἣν, καθὼς καὶ τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἄπειρον τρέφουσι σεβασμὸν καὶ ἀγάπην πάντες οἱ ἀγγλικανοὶ ὅπου γῆς καὶ ἂν εὐρίσκωνται, ἀνεμνήσθη δὲ καὶ τῆς ἐπισκέψεως ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ Λονδίνου «τοῦ ἀειμνήστου Μεγάλου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου», τοῦ πολλὰ τὰ συμπαθῆ εἰπόντος περὶ τοῦ ἀγγλικανισμοῦ καὶ πρὸς ὃν βαθύτατον σεβασμὸν ἔτρεφον οἱ ἀγγλικανοί.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος συνεχίζουσα τὰς ἐργασίας αὐτῆς ἀπασχολήθη ἐσχάτως εἰς διάφορα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα ἀφορῶντα ἰδίως τὸν διακανονισμὸν τῆς διοικήσεως ὠρισμένων Μονῶν, ἐπελήφθη δὲ τῆς μελέτης τῶν ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος ἐκφρασθεισῶν γνωμῶν καὶ ἰδίᾳ τοῦ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου κ. Μελετίου ἀποσταλέντος σχετικοῦ ὑπομνήματος. Ὡσαύτως ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἐν καιρῷ εὐθέτω διενεργήσῃ τὰ δέοντα διὰ τὴν ἐνεργεῖαν ἐράνων πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς «ἀεροπορικῆς ἀμύνης» διὰ τῆς κατασκευῆς δύο ἀεροπλάνων ἐκ μέρους τῆς Κύπρου.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐν ἰδίᾳ συνεδρίῳ ἐνέκρινε νέους Κανονισμοὺς διὰ τὸ Παγκύπριον Ἱεροδιδασκαλεῖον ἐπιβαλλομένους, ὡς ἐγράφη, ὑπὸ τῆς νέας μορφῆς, ἣν ἔλαβε τὸ ἴδρυμα. Τῆς συνεδρίας ταύτης ἀπέσχεν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Κυρηναία.

Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, ὅπως τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου ἀντιπροσωπεύσῃ εἰς τὸ προσεχὲς Παγκριστιανικὸν Συνέδριον ὁ Π. Μητροπολίτης Πάφου κ. Ἰάκωβος συνοδευόμενος ὑπὸ τινος τῶν ἐν Κύπρῳ θεολόγων. Αἱ δαπάναι τῆς ἀντιπροσωπείας κατενεμήθησαν μετὰ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν διαφόρων Μονῶν καὶ Ναῶν.

—Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν ἡ Ἱ. Σύνοδος κατήρτισεν ἐπιτροπεῖαν ἐκ τῶν Θεολόγων κ. κ. Ἱ. Παπαπορφυρίου, Γενναδίου Μαχαιριώτη καὶ Διονυσίου Κοκκιώτη, εἰς ἣν ἀνέθηκε τὴν κωδικοποίησιν πασῶν τῶν ἀπὸ τοῦ 1910 ἐκδοθεισῶν ἐγκυκλίων καὶ ἀποφάσεων τῆς Ἱ. Συνόδου, αἵτινες κατ' ἀπόφασιν συνοδικὴν θέλουσιν ἐκδοθῆ εἰς τόμον.

— Αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱ. Συνόδου ἔληξαν τῇ 10ῃ Ἀπριλίου ἔ. ἔ.

— Ὑπὸ τοῦ Παγκυπρίου Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου προσεκλήθησαν οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διδασκάλισαι τῆς νήσου ὅπως συγκροτήσωσιν ἐν Λευκωσίᾳ τὸ Β' Παγκύπριον Διδασκαλικὸν Συνέδριον, οὔτινος ἡμέρα ἐνάροξεν ὠρίσθη ἡ Τετάρτη τῆς Διακαινησίμου, 5 Μαΐου. Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου θὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ἀναλόγως τῶν παρουσιασθησομένων ἀναγκῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν Ρωσίᾳ ἐξακολουθοῦσιν αἱ διώξεις τοῦ ὀρθόδοξου κλήρου καὶ ἡ βεβήλωσις τῶν ναῶν. Ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἰζβέστιγια» ἀνεγράφη, ὅτι ἐν τῷ Ἱστορικῷ Μουσείῳ τῆς Μόσχας γίνεται ἐκθεσις τῆς ἀρχαίας ρωσικῆς εἰκονογραφίας, καὶ ὅτι ὡς βάσις αὐτῆς θὰ τεθῶσιν εἰκόνες τινὲς τῶν ἐν τῷ Κρεμλίῳ ναῶν. Ἄλλ' οἱ εἰδότες τὰ πράγματα ἀνακοινοῦσιν, ὅτι κατὰ τὰς πανηγυρικὰς ἐπὶ τῷ Ἰωβιλαίῳ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Περουπόλεως ἐορτᾶς, οἱ μπολσεβίκοι, θέλοντες νὰ ἐπιδείξωσιν εἰς τοὺς ἐκ διαφόρων μερῶν συγκεντρωθέντας ἐκεῖ ξένους τὴν «θηρησκευτικὴν τῶν ἀνοχῆν» ἀπέναντι τοῦ ὀρθοδόξου θρησκευματος, ἐπέστρεψαν εἰς τοὺς ἐν Κρεμλίῳ ναοὺς τὰς ἐκεῖθεν ἀποσπασθείσας εἰκόνας, μετὰ τὰς ἐορτὰς ὅμως καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ξένων ἀφῆρσαν καὶ πάλιν αὐτὰς καὶ τὰς συνεκέντρωσαν εἰς μουσεῖον.

— Τοῦ στρατηγοῦ Μπροσίλωφ κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς ἐκφράσαντος τὴν θέλησιν νὰ ταφῇ κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νενομισμένα, αἱ σοβιετικαὶ ἀρχαὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τελέσωσι τὰ τῆς κηδείας κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ μεταστάντος θέλησιν, οὕτω δὲ πρῶτην ταύτην φορὰν παρετηρήθη ἐπίσημος συμμετοχὴ τῶν μπολσεβικῶν ἀρχῶν εἰς θρησκευτικὴν τελετὴν, καὶ δὴ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ συνοδικῇ πρὸς τὸν Παναγ. Οἰκομενικὸν Πατριάρχην ἀπαντῶν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς συγκλήσεως Οἴκουμ. Συνόδου συνομολογεῖ μὲν τὴν μεγάλην σημασίαν καὶ ἀναγκαιότητα αὐτῆς, κρίνει ὅμως τὴν σύγκλησιν αὐτῆς κατὰ τὴν προσεχῆ ἐορτὴν τῆς Πεντακοστῆς ὡς «μὴ συγκεντροῦσαν ἀπαντας τοὺς ἀπαιτουμένους ὑπὸ τῆς παρουσίας καταστάσεως τῶν πραγμάτων ὅρους, ὧν πρῶτιστος εἶνε ἡ ἐμπεριστατωμένη καὶ βαθεῖα τῶν ἐπασχολησόντων τὴν Οἴκ. Σύνοδον σπουδαιωτάτων ζητημάτων μελέτη». Διὰ τοῦτο ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία εἰσηγεῖται τὴν σύγκλησιν

«Προκαταρκτικοῦ καὶ Προπαρασκευαστικοῦ Συνεδρίου» μᾶλλον, δεχομένη δ' ὡς τόπον συγκλήσεως τὸ Ἅγιον Ὅρος, παρακαλεῖ ὡς κύριον μὲν ζήτημα τοῦ Συνεδρίου τούτου νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου, ὡς χρόνος δὲ τοῦ Συνεδρίου ὀρισθῇ τοῦλάχιστον τὸ ἐπόμενο ἐτος.

— Τὸ «Βῆμα τοῦ Σικάγου» (Παρισίων) ἐπιβεβαιοῦν τὴν, ἣν εἶχε πρότερον ἀναγράψει, εἶδησιν, ὅτι ἡ Βασίλισσα Μαρία ἠσπάσθη πράγματι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὴν ὀρθοδοξίαν, προσθέτει ὅτι καὶ ὁ Βασιλεὺς Φερδινάνδος προτίθεται ἐπίσης νὰ ἐγκαταλείψῃ προσεχῶς τὸ καθολικὸν δόγμα, ὡς ἡ Βασίλισσα ἐγκατέλειπε τὸ τῶν διαμαρτυρομένων, διὰ νὰ ἀσπασθῇ τὴν ὀρθοδοξίαν. Ἡ μετὰστασις αὕτη, κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν ἀναποκριτὴν, ὀφείλεται εἰς λόγους πολιτικούς, σχετιζομένους τὸ μὲν μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Θρόνου, κατόπιν τῆς παραιτήσεως τοῦ διαδόχου Καρόλου, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, εἶχε βαπτισθῇ εἰς τὸ ὀρθόδοξον δόγμα, τὸ δὲ εἰς ὅτι ὁ βασις Φερδινάνδος φιλοδοξεῖ νὰ διαδεχθῇ τὸν Τσάρον ἐν τῇ ἰδιότητι τοῦ ἐστεμμένου ἀρχηγοῦ τῶν ὀρθοδόξων, καθ' ὅσον ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος τῆς Σερβίας ἔχει ὀλιγοτέρους ὀρθοδόξους ὑπηκόους, δεδομένου, ὅτι οἱ Κροᾶται, οἱ Σλοβῆνοι καὶ οἱ Δαλματοὶ εἶναι καθολικοί, οἱ δὲ Βόσνιοι καὶ οἱ Ἑρζεγοβίνιοι εἶναι Μουσουλμᾶνοι. Ταῦτα ἀναγράφομεν ἀπλῶς κατὰ καθῆκον χρονογραφικόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ

Ἐν Βελιγραδίῳ εἰς Ρῶσος καλλιτέχνης διοργανώσεν ἐκθεσιν διαφόρων ἀπόψεων τοῦ Ἁγίου ὄρους. Τὴν ἐκθεσιν ταύτην ἐπεσκέφθη καὶ ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Σερβίας κ. Δημήτριος, ὅστις, λεπτομερῶς ἐπιθεωρῶν τοὺς πίνακας, παρεῖχε συγχρόνως εἰς τοὺς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπισκέπτας τῆς ἐκθέσεως διαφόρους πληροφορίας περὶ τῆς σχέσεως τοῦ Ἁγίου Ὅρους πρὸς τὴν Ἱστορίαν τῆς Σερβίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Τὴν ἐθνικὴν ἐκκλησίαν τῆς Τσεχοσλοβακίας ἀποτελοῦσι δύο μεγάλαι μερίδες, ἡ τῶν ὀρθοδόξων τῆς Μοραβίας ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον Glrazd Povrik ὑπαγομένη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ὀρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ τῶν ριζοσπαστῶν τῆς Βοημίας ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν «Πατριάρχην» K. Fursky. Τῆς μὲν πρῶτης δημοσιογραφικὸν ὄργανον εἶναι ἡ «Cesky Lapas», τῆς δὲ δευτέρας ἡ «LaPravdon». Τὸ ὄργανον τῆς ὀρθοδόξου μερίδος ἔγραφε πρὸ τινος ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ριζοσπαστῶν δὲν πιστεύει εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἀν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κάμνῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ κατὰ τὸν ὀρθόδοξον τύπον καὶ ν'

ἀπαγγέλλη τὸ ὀρθόδοξον Σύμβολον κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας.

— Ἐξαιρετικὴ ἀναζωπύρωσις τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος παρατηρεῖται ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ τῆς Καρπαθείου Ρωσίας, ἔνθα ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες ἀτόμων, τέως ἀνηκόντων εἰς τὸ λατινικὸν δόγμα, εἰς τοὺς οὐνίτας καὶ τοὺς προτεστάντας, προσέρχονται εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἡ κίνησις αὕτη εἶνε τόσον εὐρεῖα καὶ ἀκατάσχετος, ὥστε ταύτης μετέχουσιν οὐ μόνον οἱ ἐν τῇ πατριδί των Τσέχοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπόδημοι. Οὕτω π. χ. πλεῖστα μέλη τῶν ἐν Γιουγοσλαβίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ Τσεχικῶν παροικιῶν καὶ κοινοτήτων ἀσπάζονται καθ' ὁμάδας τὴν ὀρθοδοξίαν.

— Κατὰ τὰς σοβιετικὰς ἐφημερίδας, ἡ Ρωσικὴ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἤρρισε τὴν ὀριστικὴν διάλυσιν καὶ ἐκποίησιν πασῶν τῶν μέχρι τοῦδε σωζομένων μονῶν καὶ τῶν ἀναχωρητηρίων. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ μοναστηριακὰ ἰδρύματα καὶ οἰκήματα χρησιμοποιοῦνται εἰς συστάτια ἐργατικά, λέσχας κλ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΙΘΟΥΑΝΙΑΣ

Παραλαμβάνομεν ἐξ εὐρωπαϊκοῦ περιοδικοῦ τὴν ἐπομένην στατιστικὴν περὶ τῆς ἀριθμητικῆς δυνάμεως τῶν ἐν Λιθουανίᾳ ὑπαρχουσῶν θρησκευτικῶν καὶ δογματικῶν διακρίσεων κατὰ τὸ 1923. Κατόλικοι 1659393 (85,73ο), Ἰσραηλίται 155125 (7,65ο), Λουθηρανοὶ 66568 (3,28ο) «Σταροβέρ» (ῥῶσσι σχισματικοὶ) 32142 (1,59ο), Ὀρθόδοξοι 22925 (1,13ο), Καλβινισταὶ 10675 (0,58ο), Μωαμεθανοὶ 1107 (0,05 οο). Βλππισταὶ 379 (0,02 οο), Καραΐται (ἰουδαϊκῆ αἵρεσις) 155 (0,01 οο), διάφορα ἄλλα ἡμολογία 464 (0,02ο).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΣΘΟΝΙΑΣ

Τῇ 6 Ἀπριλίου ἐν Ρέβελ συνεκλήθη Τοπικὴ Σύνοδος τῆς ἐν Ἐσθονίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀπὸ τινος οἱ ἐν Ρώμῃ ἀνταποκριταὶ τῶν ἐφημερίδων γράφουσι περὶ διαθέσεων τοῦ τε Πάπα καὶ τοῦ Ἰταλοῦ Πρωθυπουργοῦ πρὸς διευθέτησιν τοῦ ζητήματος τῆς θέσεως τοῦ Βατικανοῦ ἐν Ἰταλίᾳ. Δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Καρδινάλιον Γάσπαρι ὁ Πάπας φέρεται δηλώσας ὅτι οἰαδήποτε διευθέτησις τῶν μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως διαφορῶν καθίσταται ἀδύνατος ἐφ' ὅσον ὁ ἀρχηγὸς τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας διατελεῖ αἰχμάλωτος εἰς τὸ Βατικανόν. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀποστολῆς ταύτης ζοηρῶς συζητεῖται μεταξὺ τῶν κληρικῶν κύκλων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καρδινάλιων, τὸ ζήτημα τῆς παροχῆς κοσμικῆς τινος δυνάμεως εἰς τὸν

Πάπαν, τὴν ὁποίαν εἶνε ἱκανὸς νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ σημερινὸς κυβερνήτης τῆς Ἰταλίας ἔνεκα τοῦ γόητρου, ὅπερ ἀσκεῖ ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης. Ἡ Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἰδίᾳ οἱ καρδινάλιοι τοῦ Ἐξωτερικοῦ νομίζουσι ὅτι σοβαρῶς θὰ παρεβλάπτετο τὸ γόητρον τοῦ Πάπα ἔξω τῆς Ἰταλίας ἔνεκα οἰουδήποτε πρὸς τὴν ἰταλικὴν Κυβέρνησιν συμβιβασμοῦ. Ἡ σημερινὴ θέσις τοῦ Πάπα ὡς ἐγκαθέρχτου θεωρεῖται ὡς σπουδαιότατη αἰτία τῆς μεγάλης συρροῆς εἰς τὸ Βατικανὸν χρήματος διατιθεμένου εἰς ἔργα εὐποιίας καὶ ἱεραποστολῆς.

— Τὸ δικαστήριον τῆς Βαρσοβίας κατέδικασεν εἰς φυλάκισιν ἑνὸς ἔτους τὸν ἐπίσκοπον τῶν Μαρίαβιτῶν Κοζλόβσκη, ὅστις κατηγορήθη ὡς ὑβρίσας τὴν Κατολικὴν Ἐκκλησίαν ἐν τινι ἐγκυκλίῳ ποιμαντορικῆς ἐπιστολῆς του.

— Τοὺς κατολικοὺς κύκλους τῆς Πολωνίας συνταράσσει ἀπὸ τινος τὸ ζήτημα τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ γάμου.

— Ὁ προϊστάμενος τοῦ στρατιωτικοῦ κλήρου τῆς Οὐγγαρίας κατολικὸς Ἐπίσκοπος Ζαδράβετς ἀπεδείχθη ἀναμεμιγμένος εἰς τὴν γνωστὴν παραχάραξιν τῶν γαλλικῶν νομισμάτων. Ἐνεκα τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ καὶ τοῦ πολιτικοῦ χαρακτῆρος τῆς διαπραχθείσης ὑπ' αὐτοῦ πράξεως, δὲν ἐδικάσθη. Ἀπεφάσισεν ὅμως νὰ ἐκπατρισθῇ εἰς Ἀφρικὴν καὶ νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὴν ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν ὡς ἀπλοῦς ἱεραπόστολος.

— Ἐν Μεξικῷ ἐξακολουθοῦσιν αἱ αἱματηραὶ συγκρούσεις, αἵτινες προὐκλήθησαν ἐκ τοῦ διωγμοῦ τοῦ ἐκεῖ ξένου λατινικοῦ κλήρου. Τὸ ποίμνιον ἐξεγείρεται ὑπὲρ τοῦ διωκομένου κλήρου του, ἐνῶ ἡ Μεξικανικὴ Κυβέρνησις ὀλονὲν ἐπιδεικνύει ἀντικληρικώτερα αἰσθήματα καὶ καθιστᾷ τὸν διωγμὸν τῆς Ἐκκλησίας ὀξύτερον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἄρχμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου Τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας. Λόγος Πανηγυρικὸς ἐπὶ τῇ 1600τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ρηθεὶς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου τῇ 3 Μαΐου 1925 ἐντολῇ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἀθήναι, 1926.

Ἄρ. Σακελλαρίου, θεολόγου-Καθηγητοῦ, Ἡ θεότης τοῦ Χριστοῦ. 1926.— Αἰὶαν διδακτικὴ καὶ ὀφελίμος ἀπολογητικὴ μελέτη, ἐν ἣ ἀποδεικνύεται ἡ θεότης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, δεύτερον δὲ ἐκ τῆς ὑψίστης αὐτοῦ ἀγιότητος, τρίτον ἐκ τῶν θαυμάτων του, τέταρτον ἐκ τῆς ἠθικῆς του διδασκαλίας καὶ τελευταῖον ἐκ τῆς διδασκαλίας του τῆς κοινωνικῆς.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ζάβορδας προκηρύσσει ὅτι: Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως τὰ ἐξῆς εἶδη τῆς Μονῆς: 1) Τετρακοσίας [400] ὀκάδας ἔριων ἤτοι 200 ὄκ. ἔριων αἰγείων (γιδόμαλλα) χρώματος ἐρυθροῦ καὶ 200 ὄκ. ἔριων προβείων (πλουκάρι) χρώματος μέλανος, καὶ 2) Τέσσαρας [4] ἡμιόνους τεσσάρων ἐτῶν. Ἡ δημοπρασία ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν τούτων διεξαχθήσεται ταυτοχρόνως καὶ ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας ἐν Γρεβενοῖς, ἐν τῇ πλατεῖᾳ τῆς προσεχοῦς ἐμποροπανηγύρεως Ἀχιλίου, κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας τῆς διεξαγωγῆς αὐτῆς ἤτοι Δευτέραν, Τρίτην καὶ Τετάρτην, ἀπὸ ὥρας 10—12 π. μ. καθ' ἑκάστην, ἐν τῷ συνήθει τῆς Μονῆς πρατηρίῳ κειμένῳ παρὰ τὸ παράπηγμα τῶν εἰσπρακτῶν τοῦ κοινοτικοῦ φόρου, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γρεβενῶν κ. Χρήστου Ἀκτσελή, Ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς καὶ Ἀντιπροσώπου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γρεβενῶν, συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῶν ὑπ' ἀριθ. 25 καὶ 26 ἐ. ἔ. διακηρύξεων ἡμῶν, ὧν ἀντίγραφα παρὰ τῷ διαληφθέντι Συμβολαιογράφῳ, ἐνθα οἱ βουλόμενοι δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων.

Τὸ Ἑγλίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαλεβῆς προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς τετραετην ἐνοικίαν τὰ κάτωθι κτήματα τῆς εἰρημένης Μονῆς 1) Ἐν ποιμνιστάσιον εἰς θέσιν Γελαδομονῆ 2) εἰς ἀγρὸς εἰς θέσιν Πουρναρῶ 3) εἰς ἔμσιος εἰς θέσιν Κοκκινόλακα 4) εἰς ἔμσιος εἰς θέσιν Πουρναρόβρυση 5) εἰς ἔμσιος εἰς θέσιν Κοντοράχη. Ἡ Δημοπρασία γενήσεται τὴν 16 Μαΐου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Πάρνωνος Χαριλάου Χαλδούση κ. λ. π. Ἀντιπροσώπων. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων συγγραφῆς ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς ἢ ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ συμβολαιογράφου Πάρνωνος. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Μαλεβῆς 25 Μαρτίου 1926.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ κοινότητι Μπατσιῶ (Ἄνδρου) Ἱερ. Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἢ Ἁγίας Προκηρύττει ὅτι: ἐκτίθενται εἰς ἀρχικὴν δημοπρασίαν ὄλοσχεροῖς ἐκποιήσεως διάφορα κτήματα αὐτῆς 1) Οἰκία ἐν Πόρῳ δρ 12000, 2) Ἀγρὸς Λιακοτῶ 120, 3) Ἀγρὸς Βίγλα 600, 4) 160 ἐλαιόδενδρα σποραδικὰ 2390 καὶ 5) Ἀγρὸς Ἀπάθεια 120, μετὰ τῆς προσφορᾶς κατὰ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 494 συγγραφῆς αὐτοῦ. Ἡ ἐκποίησις γενήσεται τὴν 16 Μαΐου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆς Κοινότητος Πόρου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ν. Λάμοια ἀρξαιμένη τῇ 10ῃ ὥρα π. μ. καὶ λήγουσα τῇ 12ῃ ὥρα τῆς μεσημβρίας. Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσι 1) ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλον δι' ἔγγυδοσίαν ἐν τῷ Δημοσίῳ Ταμείῳ ποσὸν ἴσον πρὸς ἀπὸ 27 Μαρτίου 1923 Β. Διάταγμα ἢ τῆς δοθείσης προσφορᾶς, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὴν Μονὴν ἄνευ δικαστικῆς προσφορᾶς ἐὰν ὁ ἀγοραστὴς ἐντὸς τῆς τεταγμένης προθεσμίας δὲν συντάξῃ τὰ πολιτήρια Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς τῇ 31 Μαρτίου 1926.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Κοινότητι Ἄνω Βάθειας Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Νικολάου Βάθειας. Προκηρύττει ὅτι ἐκποιήθησεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὁ ὑδρόμυλος τοῦ Μετοχίου χιλιάδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Νικολάου Βάθειας εὐρισκόμενος εἰς τὴν Κοινότητα Στράμπωσης, ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς δημοπρασίας, ἢ μὲν Αη εἰς τὰς 17 Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν, ἢ δὲ Βα εἰς τὰς 20 Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ἢ Γη ἢ τελευταία εἰς τὰς 22 Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10 π. μ. ἕως τὴν 12ην ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χαλκίδος Τριανταφυλλοῦ Ἀγκριώτου ἢ τοῦ Νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἐνδὸς μέλους τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Σου Μητροπολίτου. Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν χαλκίδι ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, συμφώνως μὲ τὸς ὄρους τῆς διακηρύξεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1. Οἱ ὀφείλονται τῆς Μονῆς καὶ οἱ ἀντίδικοι αὐτῆς δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὸν συναγωνισμὸν Χαλκίδος.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ Μητροπόλεως Ἁρτῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ροβαλίστης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἀνταλλαγὴ ἐνδὸς κτήματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ροβαλίστης κείμενον ἐν θέσει Γέφυρα Τὸπ Ἀλτί. Ἁρτῆς δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 10302 ἐ. ἔ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 16ῃ Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἁρτῆς Ἡλία Ἀθ. Καφφετζῆ. Ἐν Ἱερᾷ Μο-Ροβαλίστη τῇ 7ῃ Ἀπριλίου 1929

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Κοινότητι Μπατσιῶ (Ἄνδρου) Ἱερ. Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἢ Ἁγίας Προκηρύττει ὅτι: ἐκτίθενται εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν ὄλοσχεροῦς ἐκποιήσεως τὸ ἐν τῇ θέσει Σεπόλια τοῦ χωρίου Σεπόλια τοῦ Δήμου Ἀθηναίων οἰκοπέδον αὐτῆς Ἁγ. Μελέτιος Σεπόλια [πρώτη προσφορὰ δρ. 150000] μετὰ τῆς προσφορᾶς κατὰ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 94 συγγραφῆς αὐτοῦ Ἡ ἐκποίησις γενήσεται τὴν 23 Μαΐου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακομηριοδικείου Ἀθηνῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πετρακῆ ἀρξαιμένη τῇ 10ῃ ὥρα π. μ. καὶ λήγουσα τῇ 12ῃ ὥρα τῆς μεσημβρίας Εἰς βάρος Λι Σταματιάδου Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσι 1) ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλον δι' ἔγγυδοσίαν ἐν τῷ Δημοσίῳ Ταμείῳ ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἀπὸ 27 Μαρτίου 1923 Β. Διάταγμα ἢ τῆς δοθείσης προσφορᾶς, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὴν Μονὴν ἄνευ δικαστικῆς προσφορᾶς, ἐὰν ὁ ἀγοραστὴς ἐντὸς τῆς τεταγμένης προθεσμίας δὲν συντάξῃ τὰ πολιτήρια. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς τῇ 31 Μαρτίου 1926.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Τ. Προδρόμου «Σκήτη Βερροίας» προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν οἱ ὑδρόμυλοι ἐν ἐνεργείᾳ τε καὶ κατεστραμμένοι μὲ ἄπαντα τὰ ἔξοδα εἰς βάρος τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου 1926: 1ον) παρὰ τὰ χωρία Κούτλαι καὶ Μπάρμπαϊ διὰ μίαν δεκαπενταετίαν, 2ον) ἐν θέσει Πουρναρῶ διὰ μίαν δεκαετίαν. 3ον) παρὰ τὰ Νεόκαστρον καὶ Μελίχην διὰ μίαν πενταετίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Βερροίᾳ τῇ 30 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 9-12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν Δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Βερροίας κ. Βεωργίου Μανωλίδου ὅθεν οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 14ῃ Μαρτίου 1926

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ζερμπίτης Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως δημοπρασίαν τρίακοντα τρία Τεμάχια κτημάτων, κείμενα ἐν τοῖς Τεᾶς Δήμοις Φαρίδος καὶ Φελλίας. Ὀνομασία, ὄρια κ. λ. π. τούτων ἀναγράφονται ἐν ἰδιαιτέρῳ καταλόγῳ ὅστις μετὰ τῶν σχετικῶν ὄρων συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων εὐρίσκειται ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ τοῦ Συμβολαιογράφου Φαρίδος, ἐνθα οἱ βουλόμενοι δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ξηροκαμπίῳ τὴν 16ην Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Φαρίδος καὶ τοῦ τῆς Μονῆς ἀντιπροσώπου Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ζερμπίτης τῆς 15 Ἀπριλίου 1926.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Μετσόβῳ Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν εἰς χοῖρος τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Μετσόβῳ τὴν 16ην Μαΐου 1926 ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου τῆς πόλεως ταύτης Ἐν Μετσόβῳ τῇ 16 Ἀπριλίου 1926

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Μετσόβῳ Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Νικολάου Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐνοικίαισις τοῦ ὑδρόμυλου καὶ μαντανίου αὐτῆς διὰ μίαν πενταετίαν, καθὼς καὶ τὴν ἐκποίησιν χιλίων [1000] ὀκάδων ἀραβοσίτου. Αἱ ἀνωτέρω δημοπρασίαι θὰ διενεργηθῶσι ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου τῆς πόλεως Μετσόβου τὴν 16ην Μαΐου 1926. Ἐν Μετσόβῳ τῇ 16 Ἀπριλίου 1926.